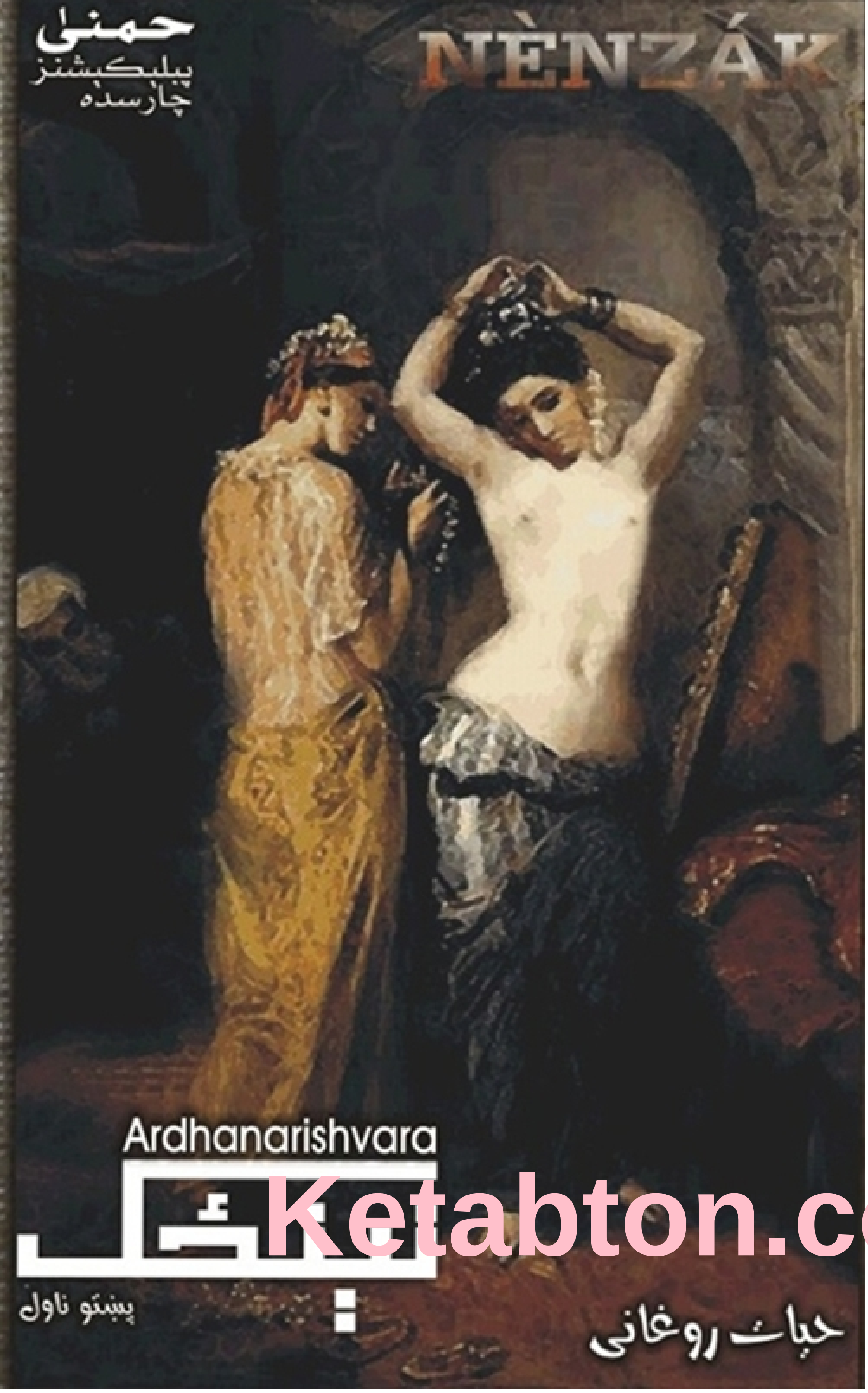

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

پیل کؤم په نامه د الله چې رحمان اؤ رحیم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

نینځک
ناول

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	نښنځک (ارد هنار پښوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي تړون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکیشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بیعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

نبنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي تول
سپیناوے کردارونه اؤ لیکلې شوې پېښې د یؤ
خیال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي یا
مړ کردار د نوم، استوګنځاے، څاندرې، خبرو یا
کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکژن هوډ باندې
اډانه نۀ وي.

دې قیصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په
یادګیرنه ابغه نبغه اؤ تر څۀ حده لُوڅه ژبه کښې
اؤرولې شوې دي. باید چې ځلموتې اؤ پېغلوتې
ئې لوستلو نه ځنډه ؤکړي.

تړون

د هغه وړومبي بنځونک په نوم، چې د هغۀ
د پېدایښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له
پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په
خپل ځان بې د څۀ زْباد اؤ ګیلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

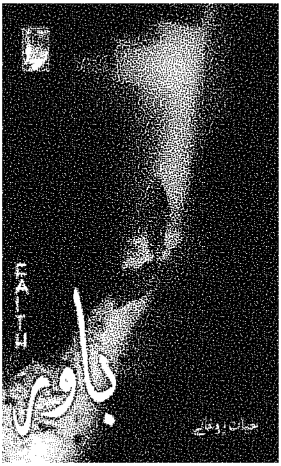

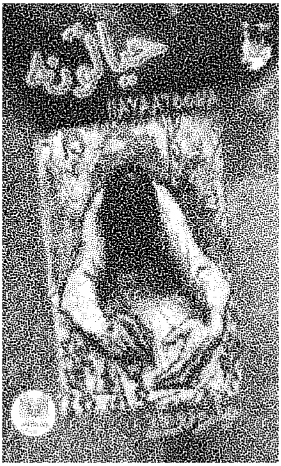

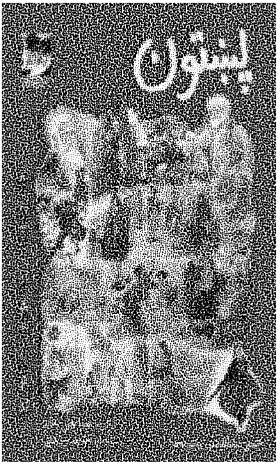

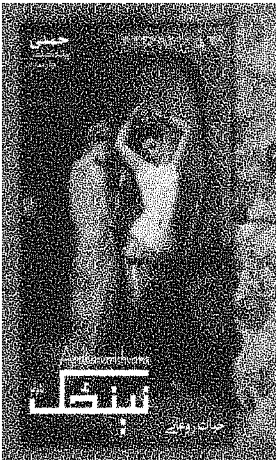

دَ لیکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوی
شاعري	باور	خپور شوی
نثري لیکنې	حیاتونه	خپور شوی
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوی
ناول	ننخک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکی
نثري لیکنې	حیاتونه ۲	په لاره
نثري لیکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "ښېنځک".....	حیات روغانے
ج	ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاکُمْ اَزْوَاجاً	شیربهادرافتاب
1	شپېـه وړومبې	
12	شپېـه دوېمه	
37	شپېـه درېمه	
48	شپېـه څلورمه	
67	شپېـه پنځمه	
81	شپېـه شپږمه	
94	شپېـه اوومه	
106	شپېـه اتمه	
129	شپېـه نهمه	
154	شپېـه پائیزه	
أ	..... توضیحات اؤ رہاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنځک"......

نېنځک يؤ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ ريښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ څښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبوږنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندی).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغۀ ځان کښې هغه وخت هم څۀ کار نۀ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغۀ هېڅ لاس بر نۀ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شتون پوهې په وړومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغۀ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښیرنو سترګو کتلي وو، هغۀ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دۀ په پېدایښت دَ دۀ خداے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغۀ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغۀ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا یؤ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دۀ څخه دَ دۀ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري.

مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کۀ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کۀ هغه ژوندے وي (کۀ ژوندے نۀ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاوے مۀ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یؤ ډېر سپېڅلے روح (سا) دے اؤ خداے ته ډېر ګران دے. هغه په ما څو ځله حضور شوے دے، دَ خپل ژوند قبصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېرې راکړې دي. زۀ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کؤم، چې دَ ځیرک خېل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځاے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "ښېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د دریم جنس پېدا ښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بېخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حيات روغاني "ننځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځيرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقيقت په ډاګه کيږي، چې "ځيرک خان" پېدائشي د درېم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځيرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صېب "ننځک" چې لولم، نو بيخي را ته محسوسيږي، چې روغاني صېب لکه د "ځيرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځيرک خان" څهٔ غوښتل اؤ څهٔ ورسره کېدل، روغاني ورور بيخي په داسې ښه ليکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کيږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځيرک خان" يا "زرکې" پخپله ليکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخيري سره د "ځيرک خان" قيصه په داسې زړهٔ راښکونکي کليوال انداز کښې ليکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زهٔ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور يوه ښېره ليکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، يعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بيا په يؤ بل ځائے کښې يوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "ميرې درباندې اړميږي". پښتنائهٔ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځيرک" يا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کليوالې کورنۍ خبرې ټولې ليکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي اؤ ديسي علاج کوي..... د مُلا ځانښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چيړۍ تړل، تعويزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بيا د حکيم صېب پوښے اؤ بيا د "ځيرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نايښې "مشکۍ" رول اؤ بيا د هغه کوټې بيخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسيږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتيلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي اؤ بيا د ژړا غږ اؤ دغه غږ سره د بانګ غږ د "څيرک خان" زېږون له يؤ سپېڅلې تړون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانهٔ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمېږي، د "څيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نهٔ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېؤ کول، سپيلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورى لېږل اؤ بيا د "څيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډګى، د ګوډيانو وادهٔ، پټپټوني، شلغاتي، ناوې ناوک اؤ بل يؤ ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واؤرېدو "کاروړه". روغانے ورور را ته بيخي سوچه کليوال سړے ؤبرېښېدلو.

د "څيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرى څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کيږي اؤ د سياسي خطا ځېلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راتګ اؤ بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول اؤ ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي اؤ مسلمان مسلمان له اؤ بيا له يؤ بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش اؤ کړى ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پتې پکښې لوږې ټوکوي اؤ د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ اؤ اوبهٔ خورې کول خو بيا ګوړه منډى ته وړل اؤ د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل اؤ بيا هغه فني ربط اؤ ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کهٔ دا ځل فصل ښهٔ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نهٔ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړى کښې په دوي راپرېوځي اؤ "څيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي اؤ پلار اؤ مور ئې مړهٔ شي اؤ د "څيرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغهٔ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په ورومبي ځل د "نښڅک" په شکل کښې ښاغلي حيات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب ليکل اؤ تحقيق کول د يؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانيت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکيم عندليب
تالاش (دير)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخلیق په لړ کښې یؤ سوال زۀ همېشه ډېرې بې ترسې سره سکونډلے یم اؤ هغه د "دریم جنس" په تخلیق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خیال کښې د دنیا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کیږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حیات ته مې ؤوې، چې ستا په دې "نېنځکانو" کښې زما په خیال دا یوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدایه! هر چا کره ښادي غواړو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مینې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ایا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تېرېږي؟ بیا هم د مینې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پېژني، بیا هم نفرت نۀ کوي.

زما اؤ حیات منځ کښې د ورورولۍ رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنیاد په مینه اؤ لېونتوب ایښے دے.د مینې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مینه. د حیات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قیصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلې، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کیږي. د ناموس خان کره د ځیرک خان پېدا کېدل اؤ بیا د ځیرک خان "زرکه" کېدل اؤ بیا د قیصې پایه پورې د پنځۀ څلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قیصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپین ږیرے اؤ خپله مینه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مینه
شېربهادرافتاب
کیماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورومبۍ شپه

يا خو هغه ورځې وې، چې پخليځا ے ؤ كۀ انګڼ، غوجل ؤ كۀ مڼا ، خو قمرو خوٚاره پرې پڼه وه اؤ يا دا ورځې دي، چې كۀ چرګې ته په زوره كشې وائي، نو هم پڼې مشره مور چغه كوي،
"يه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نيكۀ ورشې خوٚري، چې "كشې كشې" دې راختې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره دربانده دې ميږې اړميږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو څواره رو غونډي خپلې سترګې په زمکه ښملوي. ښکلې لکه د نور کله ونډار ته د دواړو وروڅو په رق اؤ يؤ وښکي ټپکي ورکړي.
د جوغړۍ ملا ځاښتونه وو، کۀ د سپدانو باچا ښنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلي تعويزونه....په ځانګوبابا کښې څورندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لوي ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې..... د بمبل حکيم پوښۍ وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوايانې؟
هر څۀ چې وو، خو په يوولسم کال د قمرو پښه دڼه شوې وه.
انګڼ کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره ښښن ښهلو. د کټ په پښارمه ښکلې په کاربړه د پرتوغاښ تارونه نخول اؤ ونډار کټ کښې يوه پښه کوتټي کړې بله ښکته څورنده کړې د بينګلو نه ټوپۍ اؤ لکۍ غوڅولو کښې بوخته وه.
"پتنوس دې څدا ے په خبر کړي، دا د بينګلو ورځې دي؟ (تند ے لړ بوټ کړي) څدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دي. (سا واخلي) يره هلکه خو!"
قمرو څۀ خيال د ګوتې نه نيولې وه، د ښښن سيخونه يؤ بل ته غاړه وتلي په ځا ے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې يوه ډېره نيازبينه موسکا نځېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نر ے غونډې رؤ شو ے ؤ. دغه رؤ سره د هغې ځېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې وړوکي غونډې چؤدي کښې چې د رڼا وړانګه په زور ځان ټومبي.
"قمرو! په زمکه څۀ ستوري لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکوندله اؤ هغې یؤ ځل نیمې شپې له ښکلې ته اؤ بیا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو لیدلو سره ئې نظر د ولاړو سیخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسـ سدـ سـې"......

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کاربړه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"یه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکۍ کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو یوه ورځ به دا ګېډهے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ریښتیا وه. قمرو به زړۀ خامخا خُوړو. په یوولسم کال راغلې زیري ته ئې اؤکر بې ځایه وو. هغه په زېړون وېرېدله، خو زېړے په وېره زورور ؤ. دغه زیري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بیا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه یؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُیازبین انځور کښې لیدلو. په وُړنې کښې د نُغښتې نازولې ماشوم پستې شونډې د هغې په تي پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُیازبینه مُوسکا نخوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوریدو ګُوریدو دې بې وختـه......".

د تندار ښونې ته د ور کُړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاټي سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

یؤ کُرینګے غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سُخوندرې په ټپونو اؤ دُرینجقونو مابتېږ ور ته رسېدلې وه.

(میرګاټي یؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنږے پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوټې پسې نُخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو وړو په خُوښه یؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاټي له پلار هم چرته څۀ راختسي نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د ترُخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راختسي وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل خُوي میرګاټے نوم پخپله اېښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو یؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کُرینګي غږ سره چې مابتېږ په دُرینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غړمب سره ئې خپلې واګې راښکلې.

"په رو یه دُوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګي سڑۀ شي. بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپټې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبې لږه پېکه شوې وه، بيا قمرو په ځنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان ميرګاټي له شنشني سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبې ترې مابتۍ د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وُرندار اؤ ښکلې ته ئې سُتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کبېږه ورته مۀ! دومره خُوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سُکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خُوښه اؤ رنګونو دومره پوهېږي، چې د کلي جُونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپياکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېؤړۍ، بنېن اؤ جورابو سره رمبې، چاريګي، ګاؤنې، قولبې د پاره کُوري، رنګوليټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود څادر يا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلے پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما څادرې لږې دي؟ يا د دغه پاراموځۍ جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئيلي نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانک سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د یو ګوټ نه نیولے کور ته ننوتلو.

"خېر نائیکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس ټک وکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس ووې.

"د جومات ورته مهٔ وایه! ګډه ده. اوبو نه وېرېږي. یو دا بېلماځه دے او یوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره وتروړله،

"مورې! دهٔ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک وم. دا دې پوهه کړے نهٔ دے".

"دوزخ پسې رنده شې ښکلې! وچه لختړه ئې، وندنې درنه نهٔ کېږي. تهٔ او دغه پتنوس یوه شاډوله یئ، ګډېږئ شا په شا، خو پرق له یو ځاے کېږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نهٔ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقیس، مشره نږور ئې خورځه ده او قمرو ئې هم خورځه وګڼه، ځکه چې د تروږځې لور ئې ده. قمرو له خداے ډېر ښائست ورکړے و او دغه ښائست سره ئې خوي هم داسې و، چې د مشرې مور خپلو نږوریانو کښې دغه د سترګو یخ او د زړهٔ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بيا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دْوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دْيارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلۍ غْبرګوني وو. دغه وخت خُوبانې ايله د ځلوېښتې نه ډېرې نمانځې کړې وې، چې د سْترې ژوند اُوږد مزل ته يوازې شوه.

د مشرې مور يکې يؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنيوله. قدوس به ورسره کښېنونو کښې سر خْوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځيرک ؤ. ناموس به يؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وْراني. ټول اولس نمېرګل ته په دْرنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اېښودلو څۀ؟ دنګه څْواني، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کُوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سْپينو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کېږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د ديارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئيل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان ورياد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زْغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کښې باد کړو. پانوس يا ګُلې به ئې سينه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړينه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ يتيمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر اينښے ؤ. نمېر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بُياسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جيربه په ايجاره ساتي. د خپل کور ښښتن دے. داسې ايجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټېکټر هم واخستو. اوس ئې متهور ګرځوي اؤ کله کله پُرې پانوس هم مټ ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خېره سره د ډنډې د خُوا دېوال به سراسر د خښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خبره مشرې مور په نيمه کښې ؤوهله.

"مورې! خُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاريان خو بنياخېل دي. ټول کال په کرونده، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي ماړۀ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کښې قيصه کوي،

"يؤ چتے ؤ، يؤ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خَټه کښې نُخښتے ؤ. يوه ورځ چتي ؤوې"......

"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سُرې بيزې قيصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارومرو د سړې بیزې قبصه کوي، ګنې بیا وروستو مابتۍ د میرګاتي غوړونه راکاږي.
چغمتې لا وړوکې دے، خو د اوس نه په ولاړه میتیازې کوي اؤ ثوک ورته څۀ وئېلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتې اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به څوند هم نۀ کوي. د چغمتې پلار نۀ چا ته سر ټیټ وړے دے اؤ نۀ ئې د چا لُوارِ غږ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لادومره دُروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نُغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مړۀ سکارۀ بیا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سپرغۍ ویښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې څېلمه شي اؤ هم دغه شېبو کښې د هغې په وینو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنېږي. چغمتې هغه وخت خرپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئېلي وو،
"....... بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت ښکلې لږه پیکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بیا هم هغه د ریښتیا منلو سره په اوچته موړه کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب یؤ پیلام دوي د پېغلې هغه وینه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ؤځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سْرې نيولې وې. هغۀ خو دْرې کاڼي هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښۀ اؤ د خپلې مور سْپارښتنې ورته ؤدرېدلې. يوې مْياشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نۀ ؤ. بيا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نيولې وه،

"زۀ پرته ؤم. ځان له مې لاس يؤړلو اؤ څْوند ئې راکړو. بيا چې لږ وخت وْروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وينې غوندې رنګ ؤ. مړڅپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بيا داسې ؤ نۀ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نۀ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کۀ بيا مې دغسې کړي وي. ما دې پيربابا ؤوهي، کۀ بيا مې کړي وي".

د ښکلې خبرې نه زيات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانۀ په خپلو سترګو ليدلو نه هم اؤړي، کۀ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا ليدل تېر کېدے شي). هر څو کۀ سائنس څرګند کړي دي، چې دغه پړده ډېره نرۍ وي اؤ څنې وخت څۀ ټوپ، دْروند پېټې پورته کولو يا په زوره غږ کولو سره هم شْلېدلے شي. بايد چې د څْپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې څْپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژْواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. څْپلوي کول د ژوند پْرېکړه وي، اؤ بيا داسې ملازې اؤ سْپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کۀ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کۀ مېړۀ) د ترون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته ټولنه خنډ کيږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند ټولې غُلاګانې خپلو بُرګو اؤ بُرندو سترګو کښې رانغښتلې وې اؤ هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځُوړنده باندې نۀ توربښنه وینه وي اؤ نۀ ئې ګېډه کیږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).
د ژوبل شوې ځانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو ټُوان د ژوند ټولو نه لویه پېژندګلو ده اؤ د مړاوې شوې ځانګې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لویه ناشونې ده. ناموس خان اؤ قمرو اؤ د ناموس خان اؤ قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور یا ځُوے غواړي اؤ پُلار د سُپینې ږیرې مُلاتړ د پاره. د ژوند په دې پؤړۍ چې ناموس خان پُلار شي اؤ قمرو مور شي، نو سُپین سر اؤ سُپینې ږیرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي اؤ څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤویني؟
بیا هم ژُوند د هیلې په اسره سا اخلي.
مرګ د هیلې د نیشتون نامه ده.
د مرګ اؤ ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.
هم دغه وګړے د مرګ اؤ ژوند په پوله ولاړ ریښتیا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لالټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زور خپل ځان کښې راننغښتي دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خوا سره جوخت کټ کښې د پروت ناموس خان لاس نيولے دے، چا چې د قمرو کميس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خيال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هن!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه يم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خُورې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مۀ خُوځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول اېښے د هغې شا ته ثملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې ځنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختـه! (موسکۍ ستر ګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زُوړ خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خوړې اؤ ښيازبينې کوکې کله کله سا اخلي.
مشکې د کلي ناپګنه ده. دا اوس چې کلي کبنې کوم کهول ګرځي، دغه خو نزدې نزدې ټول د هغې لاسونو کبنې شوے دے. هغې باندې خپل کور کبنې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر ځيره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيګر ځاموره هم د خپلې لور ليدلو له راغلې ده. هغې دړيزه پټيله کبنې سوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګې، د جوارو وړۀ، د پيښتري سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زوروري! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جينۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لور ؤکړو".
(مشکې کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره يؤ ځاے شي، نو بيا د هغوي قيصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دربمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپيا پسې کانۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بدې رانغښتې دي. وړندار پخليځاے کبنې په غبرګو نغرو غتې پتيلې د اوبو ډکې ايښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې رِنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره تول کور غوږونه څک کړي اؤ بيا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې اړم شي) يه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وروستو مشرې مور غږ وُکړو،

"بلقيس!!!"

اؤ بلقيس چيرړۍ اؤ بړستن نيولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تللو کښې بلقيس څۀ وُوې اؤ هغې پانوس ته غوږ کښې ګنګوسه وُکړه. پانوس د ښکلې په وينا کور نه وُوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکيانړې د وُنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلۍ د چيو پياله هغۀ له يوړه. د غه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وړندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کيرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکيانړې، شپوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چړګو قړتارے کوؤ.

سټرې قدوس خان اسمان ته سترګې نيولې خوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وړندار په وينا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے ښُکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ ښنو ته مابتۍ د يخنۍ نه ړچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغري پله تلو کښې ايله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نيمې نه بيا سُتنېدله، د "اللهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کېږي، خو نن‌ني بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بيا بلقيس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپانې، مُياشتنۍ اؤ ډائجستونه ويني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کورمې خبره کوي. کميله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې ښکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
څابنتې مال ناموس خان کور ته دننه شو. ښکلې پړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګړندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤليدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ ښکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې ښه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".

"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غونډې کښې) پېسې نهٔ اخلم. ښهٔ ښکلے د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پُرې وي".

"(ناموس خان خپلې خُوږې وُرېرې ته څهٔ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وې؟"

"ما اؤ هغهٔ بهر یؤ ځاے ؤځښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زهٔ ځم، خو چې هغه".

"ښه سور کښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نهٔ پرېږدي. تهٔ راځه کنه".

"نه نه! زهٔ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بیا به ماښام یا سبا راشم".

څهٔ خو هسې هم د قدوس کور کښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نهٔ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکے ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاځېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.

"ناموس لالا کښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"

"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غونډې نهٔ دے. میرګاټے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".

ښه شوه، چې مابتے خبرې سر ته رسېدلو سره پښې سُپکې کړې، ګنې ښُکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په ټُوټې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لړ کښېنولے ؤ.

"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"

د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان ږقولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نُغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچي کټ کښې ئې پرېښودلو"، پانوس زیاته کړه، "لکه څنګه چې تهٔ وې".

"اؤ پلپکته چنګه وي؟"

"پرښته د مابتۍ غوندې وي".

مابتۍ د خپل کاکا په څواب موسکۍ شوه، خو د میرګاټي بلې پوښتنې بیا بُرګه کړه،

"بیا کو به پلپکتې په مونږ چُکوندالې هم لګوي".

(هاها! مابتۍ هر وخت فردوس ولې سُکوندي؟)

موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کهٔ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خُلهٔ راؤسپړدله،

"تهٔ د هغه وړوکي لیدلو له هم نهٔ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کهٔ تهٔ غُواړې، نو زهٔ به کور ته نهٔ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نهٔ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"

هغهٔ د هر چا خُلې نه د خپل ځُوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو. مشره مور، ګُلۍ، مشکه، ځاموره اؤ راپوړۍ ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بړستن کښې پټ کړو.

"مور! کاکے لږ وینم؟"

"مور درته لوګے شه!"

(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې ټولې ریښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څادر کښې نغښتې وي. داسې مئېنه، نازولې او سپېڅلې موسکا ، لکه چې سپرلې د لوڅې ونې په څانګو ګلونه وټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نیازبینه او نازولې ډالۍ د هغهٔ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغهٔ مخې سره دوه روپیو ته لاس کړو. یوه ئې مشکۍ او یوه ئې راپوړۍ له ورکړه او کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مونډر غونډې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مونډر وادهٔ کښې دې ځان څانګ کړے ؤ. دلته دې څهٔ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نهٔ کوئ څهٔ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله او هلک پرېږده، چې بهر څهٔ نمرۍ تېره کړي" (او هم دغه وخت یؤ لاس په ماشوم اېښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وړندار دې دربانډې څهٔ ؤخوري او بیا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغهٔ بهر ته لاره نیولې وه.

"(مشره مور ځیرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت ځملوه. په ډډه چې اوړې، نو خدا ے مهٔ کړه، د ډډې لاندې دې نهٔ شي او چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته او منځ ګوته کښې دې تے نیسه او خلهٔ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغۀ وادۀ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغۀ نه تپوس ؤکړو اؤ هغۀ ځواب نۀ ورکولو. ثو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدۀ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تۀ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادۀ کښې د نکاح د ښه کولو تْوان نۀ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادۀ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نۀ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کۀ د ښائست نهه نوي ببېلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ببېلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغۀ کښې ځان برخېره کولې نۀ شو. د هغۀ تورو سترګو کښې زْيړ ګاټې ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څۀ ځاے تور، څۀ ځاے زْيړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلې ئې لکه د ځمځېرې د خښتې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سْتغه وه. د هغۀ د سرېتوب کۀ هر ثو کلي کښې د جغ ثوک نۀ وو، خو دغه برخېره پېلامونه د هغۀ خْپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. ځمدُوره د هغۀ په ختمه نۀ وه، خو د ځمدُورې مور خپل مېړۀ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خلْي نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوي مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خپْلوۍ راتلو کښې لوْي اتکل ؤ اؤ يوه ورځ د مُوندر خپْلوي د هغوي کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځوْانۍ ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ثومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ثمدوره چې ثومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې يخه وه. د مُوندر خوْا چرې هم د ثمدورې سره سرړه نۀ شوه، خو مُوندر خلْۀ د حيا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې يخه وه، ځکه خو ئې پْرې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پْرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ يخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې يا ئې تا سره غلْا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پلْنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زيْړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خپْلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ تولو نه لويه ښکلا وه اؤ بيا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ يوه يوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر ثومره ؤ، مُوندر خپلې شپْې ورځې د ثمدورې د يخ خوْي سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چينه ليدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپينو پوستکو کښې نۀ وه. د مُوندر ويشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پړې د مُوندر د پلار اؤ وړونو لاس نۀ بر کيږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې څمدوره به تل د هغۀ کوندۀ وي.
اوس شل خلي وي اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا ببل ببل نومونه په يؤ ابړ، يوه سا اؤ يؤ رنګ وئيل. چې زوږ ډېر شو، نو يؤ غړمب سره هر يؤ غږ پخپل پخپل ځاے پښه نيولے شو.
"تۀ پُولی وچؤده اؤ سر نښي وتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه وکړئ!"
د مشرې مور خبرې سره تولې سټرګې په ناموس خان اتې شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوږ ته ترېدلے ناست ؤ).
"خيرک خان"
ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په خلۀ کښې نيولے ؤ. چا ته هم برڅېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ ليکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سود کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو څو شېبې په يؤ ناپ ناموس خان ته وکتل.
هغۀ دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ونيول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سټرګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه څملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رنې اوښکې وځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان د ناموس د کوچنيتوب يوازينے ملګرے ؤ. د کلي څهٔ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جينوټارے" وئېلو، د ځيرک خان د وېرې نه قُرنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه يؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځيرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لُوړې کوداله بېلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځُوے وئېلو. د پلار د ځلي اؤ د دوي د کور منځ کښې يوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځيرک خان تود ځُويه. خبره په خبره غوځول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ ځلي ته سترګې نؤژني کړې، ځوک چې د ژمي يوه يخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب يؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نيمه ځوا اؤ غلے د ېوال ته ځوړند دے. د موسمونو ځومره نُيازبينې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځيرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه يؤ مړي سره ډېر بې ځوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر ځو ډېر دي، خو نن پورې پکښې يؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځيرک مور ليدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځيرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بيخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بيخي نۀ دي ځُوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه ځُول راتلو نه وړاندې چې سیلۍ سا ؤنیسي.
د ځیرک خان شونډه چې شنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سپینو شوؤ څڼو بیا په ستر شوه. دا ریښتیا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځیرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا ځوي ته د کونډې ځوے. په هغې "د ځیرک خان مور" نوم کېښودے شو.
یوه ورځ ځیرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مینې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مرې خاؤرې وړې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدا ے د ورکړې تولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رنو سپینو اوبو سیندونه پکښې چاپېره بهېږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غرۍ شنۀ ولاړ دي، خو بیا هم د صنعتونو نیشتون د دوي په خاؤره دا وېنا ریښتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواریکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بیا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دیاړۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځیرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلې زړونه راتول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلې کښې ناموس بیخي یوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زياتره هغۀ ځيرک سره خبرې کولې).
هغه ځلې چې د ځيرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سرېتوب د ملنډې نه ويستلې وې. دغه مُوده چې مْياشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړۀ د خپل خوږ ملګري ليدلو ته ډېر لېواله شو. مازيګر جومات کښې نمونځ پسې هغۀ د ځيرک د ليدلو دُعا ؤکړه. نيمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځيرک راغلو ـــــ پخپلو پښو نۀ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نۀ، د يؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نيمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پْلنو لارو اؤ لويو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې ځوک نۀ پوهېږي. د سياستمدارانو سترګې يؤ بل ته بْرګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه يوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتيۍ ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وْرانې د يوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځيرک د مور ستر يؤ ځل بيا مات شو.

د خپل پلار قبر سره خْوا کښې هغه ښخ دے. د هغۀ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مينې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږدې دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغۀ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې خْوروي. کۀ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدين کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځيرک خان ښخ دے، نو بيا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځيرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځيرک خان" نوم اخستل شۀ وو، چې ورومبے "ډېر ښۀ دے" ورته ښکلې ؤوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځيرک خان څوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې څۀ ځائے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې څوک ورته "ځيرکو" وائي؟"

مابتۍ خپلې اند ېښنې ځرګندولو سره ټولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځيرک خان" ؤوې، نو "ځيرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ټرښځ کندې کړم".

(يره چې يؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړۍ کښې اخستې د قدوس خان دوې څپر ته راغلو. د کلې څو وګړي هم دغلته ناست وو. قدوس خان سپين اغوستن اغوستے، سپينه خولۍ په سر اېښې پرانستې لستوڼي ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وريژو له؟"

د قدوس خان په ځائے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتريه! ستا غوندې څنګل مې مخ ته نيولے نۀ دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاړي. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته ياد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قيصه به بيا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځيرک خان نيولے کور نه څپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې د رله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نیولې پرځند یؤ نظر ځیرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتې!"
اؤ بیا چې کله ئې پچې ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بیا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شړق ترې ؤباسه! برسنډه به پرې ؤخورم، بیا به ورته پسخېږې".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدا ے بنۀ ساتې، ګنې تاسو نه خو ګیله هسې ځان مرورول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائې قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان یو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ ستنیږي اؤ نور تۀ بنۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلې وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدا ے دې سپے سړے نۀ ګڼي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئیلې وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلې کښې تول د هغۀ د خلې نه ځان ساتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځویه! څه ګنې بیا دې تېرۀ کړم".

میرګاتي خوار ننداره کوله، خو پرځندکاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ریښتیا ؤتښتېدو.

"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کمیس ئې بدې کوه! چې خرپ ترې ؤباسم".

راپوړي باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د خوږو وریژو د پګ پوخ کړے دے اؤ راپوړي تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،

"اؤ زۀ پنا ولاړه یمه

هلکه بلې مۀ نړوه!

لیدې مۀ نۀ شې"

وادۀ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادۀ شوې پړقو سره څۀ خیالي نړې کښې هم ورکې دي. د هغوي روح هم یؤ بت ته دغه وائي،

"مینه کښې تا نه کمه نۀ یم

(هلکه بلې مۀ نړوه!)

خو وره نۀ یم، چې به کلي خبرؤمه"

بیا لړې ګاګیرې شي ــــــ پلار، ورور، توپک، مرګ.....

پښتنې مینې تل حبس کښې وي.

پښتنې جذبې تل د وېرې سیورې کښې سا اخلي اؤ بیا مړې شي ــــــ پښتانۀ د مینې په اسره ژوندي وي اؤ په مینه مري.

راپوړې: "یار مې د جنګ نه په شا راغلو"

ګنې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړۍ: "په پرونۍ ورکړې خلٔه سُتومانه يمه"
وُرندار هسي په خلٔه وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بيا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترُپکې وهي).
"دوزخ پسې ړنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلُوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خولګۍ دې خُورم، نۀ پرې مرېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې تۀوله را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې تۀوخې ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلٔه در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغې"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د وړې لُور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوړۍ ته مشرې مور وئيلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدرېږي. دغه تؤدوښه کښې د وُرندار سترګې په مابتۍ ؤدربدې. مابتۍ اؤ مونچجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتي خپله شونډه چيچله او يو لاس يې خپل لوڅ سر سره د مونپجرې په اوږه ايښی و. د مابتي سترګو کښې وړندار پېغله تنده ولېدله او مخ کښې يې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتي!"

"مابتي!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خيال غېږه کښې ويښه شوه)

"هن مورې!"

"قمرو له اوبه يوسه!"

د وړندار دغه وس و، چې مابتي د هغې د خيال د بت غېږې نه کوزه کړي.

ناموس او پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ خوړ نه راغلي وو.

ناموس چې سحر نمونځ وکړو، نو اودهٔ شو او پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه يې اوبهٔ خوړ کړے و، ښکاره خبره ده، چې ماسپخين به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ويښو اوړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخين نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ و، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د ځوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے ځوے خدائے درکړے دے. الله دې بدو سترګو او بدې ورځ نه وساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس ونيولو او په ډېر روڼ تندي يې ترې مبارکي واخسته. د ځيرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موږه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغۀ زړۀ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغۀ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د څوړو وړيژو د يګ نه ځلور غوړۍ جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سپدګلي په ليدلو هغۀ خپله سينه د ډېر وياړ نه پُلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغۀ پستو سترګو کښې کلک نظر بُرند شو. سپدګلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کۀ د ناموس ځوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سپدګلي زړۀ سپين ؤ. هغۀ دغه خبره په خواخوږۍ کړې وه، ګني ځوک د خپل زړۀ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې اؤ کرکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانۀ د وياړ نه په لږه منونکي نۀ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بيعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوځولو کښې د لارې خنډ نۀ پرېږدي.

"نن مو د خپره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بيا ئې سپېږمې راښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ ترور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلني لوګے کوې. دا دومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خُلۀ خپله خُلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنيولو (د دغه لاس ايښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خُلۀ ؤباسي) اؤ بيا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کميس په ځاے د قمرو کميس اغوستلو سره بل کټ کښې ځملاستونکي ناموس ؤوې،

"وريځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په يؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وريځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤورېږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کميس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېټې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زيات خُوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکريزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشړنګولے".

"ولې هن؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي رېره ده. داسې به ؤوايو، چې لړې ئې څنې اورېدې شوې دي اؤ لړ وېښتۀ ئې زنې نيولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه رانښکلې نۀ ده. سينه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېڼ لاس لړ ځوړند شوے وړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زياتره زمکې ته ګوري. غوښه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جينوتهارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان ترې ليدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بيا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپيا خپل سُيوري خوارۀ کړي وو، چې دې کښې وريځې ؤغړمبېدې. د بُرېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بيا بهر په زمکه د څاڅکو ټوپونه شول.

د څاڅکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدائے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کېږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بيا غوټ يوه مياشت ؤورېږي. زمونږ ځېرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لړې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حيا نه سر د هغۀ ترخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکې شو ..... قمرو ته ئې وکتل او بیا خُدا ے زده څۀ وخت به اُودۀ شوي وي.
شْپاړس ورځې جړې ووربده. د کورونو د ناوو خُلې و نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پتهو په پُولو ولاړې وني او پتهو کښې فصلونه مْلاڅت وو. د ځارو د تشو بُوسو په شْخوند خُلې پخې شوې وې. سْره غرمه به هم د نمر په نیشتون لکه د سْکنې ماښام توره تېرېدله. شپې خو بیخي د ګناهګار زړۀ رنګ اخستے و. ګړګوړ بابا په یو اېر ګُورېدلو او لارو کښې ختې ښې خوشتې شوې وې.
د جړې د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره او ډْرنه وه. اسمان څو شپبو له غلے شوے و. شپې خپل نیم ژوند تېر کړے و، چې بْرېښنا شوه او برېښنا سره سم ګړزګړوز شو او ډک جام په لاس اسمان بیا تیندک وخوړو. ټوله شپه ناوې وشرېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې وکړو.
"خْدایه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګي قبول کړې".
(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې وګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله او بیا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خیال و، چې لا نیمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر خیره وهلې وه).
"مورې! مورې! یه مورې!"
د بلقیس ګاګیرو غږونو مشره مور تُونده پاڅوله او د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلې ولیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"

د بلقیس اؤ مشرې مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نهٔ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ واړهٔ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نهٔ ؤ، څوئېدلے ؤ. نهٔ زوږ نهٔ غُرب. لږ وخت تېر نهٔ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بُرېښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لرې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُتړې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نژدې د تورسرې کمیس ښکاره شو اؤ سېدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې تږې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان ښادر په مړي واچوهٔ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرې مور کوټې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغهٔ زړهٔ اوبهٔ څښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ نټي ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نهٔ. کهٔ کلي کښې په کلوېغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نهٔ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې کله لرې نورې خاوړې دوې اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان په ښځ خوب اودۀ پروت ؤ.

"هله وروښو راشئ!"

د قدوس غږ سره تهولو د هغۀ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په تهوله اخوا کړو اؤ قمرو په بڼستن کښې نُغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته يؤړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ ؤ اؤ تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوتې پله اؤړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو تْوان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناوياته نمسي تلوسې د ړنګې شوې کوتې خوا له بوتله. ځيرک خان نۀ يوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودۀ ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې ځملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګُلې اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. تهوله شپه د دْروند تير اؤ خاؤرو د پيتې لاندې د هغې سا خْدا ے زده څنګه تېنګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځيرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلۀ کښې نيولې وې ـــ دواړه پْښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځيرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې يوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځيرک په ليدلو مړې شوې نۀ وې، خو مْړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېبه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې ځيرې کړې وه، وريځ ته به ئې وئيلي وو، چې:

"درې درې!
د وريځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خوښېږې بلا!
درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې ستړګې ترېدلې وې. اوس هغې سره يؤ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي خۏاخوږي اؤ زړۀ سۏاندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار خۏښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پښغلتوب وينې ؤوېروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پيسکے خۏلۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پښغلوتۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقيس خپلې لور سره دغه سر خُوږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېږ هغه ځېرک خان بل چا ته نۀ پرېږدي. دغه ورځ ځاموري، ځېرک خان غېږ کښې نيولے سرِي سترګې ناسته وه. نن ځېرک خان د ځلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغۀ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤورېږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه ځلوېښتے نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو دربمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وريژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چنهي اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي....... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نۀ شو، هر څو کۀ مينه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلې اؤ نور ئې کسوړي کښې نُغښتے تاخ کښې خوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې يؤ ځل د ځاموري غېږ کښې پروت ځېرک ته ګوري اؤ په سلګيو کېږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تُرې د خپلو وړو په مخونو لېدلو ځېرک هېر شي. وُرندار به اوس هغۀ له څۀ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (يوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خُلۀ وخت تېروي (اوس خو پسې ميرګاتې سره د درې مياشتو کميله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غُوا پاڅوي؟). باور مې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کۀ د مشرې مور په زړۀ کښې نور د زور ښاخکې وي، چې څۀ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتۍ، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.
موسمونه په ډډه اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تپژنې..... کله به د ورځې اور ورېدۀ اؤ کله به یخې هوا د ژوندو ځرمن ځیرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټي اؤ کښتونه لُوځ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.
چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځیرک به مابتۍ ځان سره ځملولو. پروسکال چې د هاړ یوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ویښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتۍ ځیرک ځان پورې نیولے ؤ. وړندار د مابتۍ لخوا د ځیرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بیا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو یادونو ژړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځیرک ځان پورې ؤنیولو اؤ بیا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نیولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځیرک سره د مابتۍ ډېرې مینې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپینه کړم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینځلو. کۀ ستاسو یاد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکریزو نه بُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کانې ځنډلي وو. هغه وخت کښې یوه قمرو وه، چې د ښکلې زړۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زُبادونو به ښکلې چرې هم ځیرک سره کُرکې یا د کُرکې ځرګندؤنې ته نۀ پرېښودله.

د کُرکې اؤمینې په شا خپله یوه قېصه، یوه پېښه، یؤ خُوځښت اؤ یؤ جواز پروت وي اؤ بیا دغه کُرکه اؤ مینه د خپلې موخې په لور د یوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډین کونسلز ایکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤویشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنستېيزه ځپېړه وه. د دې تر مخه به یؤ مسلمان مسلمان کاندید اؤ یؤ هندو هندو کاندید له ټاکنو کښې خپله خُوښه ځرګندولې شوه (یاد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې ځرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پیرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي بریالیتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ....... (خبره به لږه ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خلې خُوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو کۀ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښنه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ ژبې‌ولي له کۀ هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځُوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤويشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو خښته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کیا؟... لاإله إلاالله" چغه په دیریشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختیز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګالیان غوخ کړے شول... سُپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې بُریښي، لکه چې د هغوي په شین ببرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځُواکونه هلته سرونه ټیټوي اؤ دلته ځیرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په څلي ګلونه ایښودلو نه سُتانۀ شوي دي. دلته ځیرک خان د مابتۍ په ریښتوني دلاسه د مشرې مور نیشت شتون ګڼي اؤ هغه یاران به د بنګالیانو د وینو تویولو په دغه ریښتوني تور لکه پېغور تر هغې سُوزي اؤ سُرۀ کیږي، تر څو چې ئې پخپل تېر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ایښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نیمګړتیاوې په ځانونو ویر کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاټې هم اوس په "میرګاټي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اوږېدل نۀ غواړي. مابتیۍ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ایښے ؤ. شونډه کۀ ئې شنه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځیږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤتوکیږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتیۍ ځیرک نه د شپې خُوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تیونه لوڅ کړل اؤ ځیرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خُوا خُوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خُوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خُوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بیا هم هغۀ د مابتیۍ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتیۍ څنګه هغۀ له خپل لُوڅ تیونه خُلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خُلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اوږېدلو هڅه ؤکړه. مابتیۍ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځیرک ؤ نۀ خُوځېدۀ. د خُوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځیرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځیرک خان ځنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړیته شوه. هغه بیا هم ؤ نۀ خُوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ وخت ځان مابتيۍ ته سپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغۀ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتيۍ دومره سنغ خوب ؤليدلو، نو ځان ته پړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ونې ګور سيوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره يوه شپېه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځيرک هم لږ وخت وروستو بيا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے خملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتيۍ ټوله شپه ويښه وه. يؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځيرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانۍ دوه داسې سپينې، رڼې اوښکې د ځيرک په تندي توي شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پيکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتيۍ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې يوه مور ؤليده اؤ قمرو د ځيرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوينځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د مياشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لا د سپوږمۍ په ليدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

"زما خو دا جامې خوښې نۀ دي، (وړوکي ځيرک پټ مابتيۍ ته ؤوې) ما له د کميلې په رنګ جامې".

مابتيۍ زر هغه د لاس نه نيولے ځان سره بوتلو،

"نه ځيرک خانه! داسې مۀ وايه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".

"خو زما خو ستا د جامو غونډې ښځې وي اؤ د کميلې د جامو غونډې ښځې وي اؤ د چاچي د جامو غونډې ښځې وي اؤ".

"تۀ راځه، چې ربوړې، پتاڅې اؤ ځلوبې درله راواخلم!"

(مابتې د خپل وس پورې د ځيرک خان په خلۀ د لاس ايښودلو هڅه ؤکړه).

فردوس هغۀ نه ډېر مشر نۀ ؤ. بيا هم نۀ چرې هغۀ د فردوس سره لوبې کړې وې اؤ نۀ ئې چرته لينده لاس کښې اخستې وه اؤ نۀ ئې شينولو له ګوتې وړې وې. تل به کميلې سره په لوبو ؤ. نينګاڼې، ميرګاټې، پټپټوڼې، شلغاتې، کوډکې، د ګوډا ګوډې وادۀ اؤ چيندرو. د کوډکې په وخت به هغۀ کميلې تۀ وئېل،

"تۀ به سړے ئې. تۀ به کور ته راشې اؤ زۀ به درله ډوډۍ راواخلم".

"نه کنه، جينۍ خو زۀ يم. زۀ به ډوډۍ راواخلم".

"خو تۀ زما غونډې ډوډۍ نۀ شې راخستې".

يؤ ځل ځيرک لوبو کښې په ستړې سا وئېلي وو،

"دوه ګوتې ځانډي"

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے ؤ اؤ د هغۀ ځنګون نه ښورک اوړېدلے ؤ. د ځيرک نه زيات کميلې ژړلي وو اؤ د ځيرک په سر مابتې ميرګاټے سم ټپولے ؤ. تر دې چې ښکلې اؤ مابتې پرې خلۀ هم وهلې وه اؤ دغه ټريخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې ؤ.

د هغۀ کړۀ وړۀ خپل پلار نه خوځېدلي نۀ وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زیات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې ځنې خویونه تر هغه وخته چا نۀ لیدل، چې تر څو مابتئ په کور وه. د مابتئ وادۀ نه وروستو هغه داسې یوازې شو، چې ځان ورته بیخي نیمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دوېمه مور لاړه. هغه په یؤ ژوند کښې دوه ځله یتیم شو اؤ دواړه ځله په اُومه خُلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې د ننه جینئ په ستر وه.
ګلیشان به ریښتیا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پښغله لور میرزادګئ پېریان کښېناستل. وړومبیو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تیندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بیا څۀ موده وروستو به چې ښنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.
"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، یوه ورځ د میرزادګئ تُرور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جینئ پېریان ناست دي اؤ د کوچینوالي نه د دې سترګو کښې دغه سُرۀ وو".
مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وې اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خوُره شي اؤ ګلیشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګلیشان څاروانه خوُي د پېریانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.
د روغتیاپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دوایانې کۀ یوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېریانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېریانو سره تله کښې سپک وو، ځکه خو زیات پام پېریانو ته ؤشو اؤ یوه ورځ د سیند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليونو ځپو غپرېږ نه د ميرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د ميرزادګۍ نه يؤ پوتړے هم خوړلے نۀ ؤ. ګليشان د کونډېږ يا جال پرځاے روان سيند کښې پرچاؤ سره نژدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګليشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د ميرزادګۍ رنځ ئې د پېريانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه يو. پچاسے پړې کېږده!"

(منډۍ ته ګوره وړونکي پانوس خان د چيو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بيا چېنک په سکرو کېږدي) پربښتو! سکارۀ ورته سرۀ کړئ!"

چې خو ټول ښار کښې پخيرېږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ ټکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خوارۀ اؤ پې پتيله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسيزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوټکوي، نو جنتي کيږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه شپېه

کابل نه چاپېره ځومره ګنګوسې وې، څومره لُومې څُوربدې اؤ څومره پړکې لڅېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دُرې زره کېلومېټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د رنګون ښکالو د کابل غږ کښې رسېدلې وه. دغلته نه يؤ زر کېلومېټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان څُوندې کولو له ئې د سُوېل لخوا شپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه يؤ زر کېلومېټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو څُواچيني وه، خو د دغه څُواچينۍ چينه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومېټره لرې اسلام اباد د "اپې" غږ ته غُوږونه څک نيولي وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. څلور زره اتۀ نيم سوه کېلومېټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نيولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه يوؤلس زره کېلومېټره لرې نيويارک کښې ناست جيمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو اؤ د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځؤنې ډاګه کښې تولې نړۍ نه د صليب تر سُيورې لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کربښې نه د دېوال دنګولو تابيا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د يوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ويشلي اولس تر منځه د برلن د دېوال ړنګېدلو.

د اشنغر نه يؤ سپين ږيري عبدالغفار خان د اسلام مينه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نُخښته د امريکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نۀ ده. دې نُخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بيا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤويشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤويشتو".

د امريکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زيري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. يؤ مسلمان به پُرديو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزير غوښه به نۀ خوري، خپل کټ به چا سره نۀ نيموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقېږي شي.

دې لرې اؤ خرې نه لرې د پراخه شنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دياړيمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنو وښو د ببر لختې په پُوله ديارلس کلن ځيرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان ډېر لرې نۀ وُ، چې په ليدلو ئې مشر ترۀ کودالـه کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ وُکړو.

"ځيرکه! څۀ دې راوړل؟"

"دادا! يوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاونړ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پياز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي وُګوري، وُ ئې شمېري اؤ وُوائي)

"اتۀ"

"اؤ ميرګاټے نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځيرک ځواب نه وړاندې قدوس وُوې،

"ليننده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بيا ځيرک ته وُوائي) لاس وُوينځه، چې ډوډۍ وُخورې".

"ما اوس فردوس سره وُخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه يؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځيرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان وُ. هغه اوس لويګاټے وُ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. تولـه ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به ترې وُځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځيرک پسې نښتے وي اؤ کله کميله پسې. مابتۍ چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور يوې شېبې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ تړوقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نړور په ورو ډېره مئينه ده. يوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتۍ په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وينا هغې سر ته ؤرسوله. بيا دغه کور کښې ځيرک باندې د مابتۍ سُود دغه غوښتنه نوره زياته کړه اؤ قدوس اؤ بلقيس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو.
عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې تړوقې نه ورته پانوس "ماسترګے" وائي. دغه کورنۍ کښې يؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. ميرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغيو ويشتلو ته په لستوڼو نخيږي کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځيرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځيرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چيچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاڼي غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور يا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلي وو.
کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځيرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم ورو ته اسلاميات ښودلو. د ماسپخين نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپدا میرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متهقوري زْده نۀ وو. ابغ نېغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره ځْلۀ وهلې وه، هغې نه وروستو خو ببخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نۀ څۀ خبره کښې مسئلې راويستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به تهوله سيمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بيا د دُولا مُلا چې څومره زْده کړه وه، هغې نه زيات پخنوټے ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قُړتې ئې زْده نۀ وې.

"ناموس خان دې خْدا ے ؤبخښي، ډېر ښۀ سړے ؤ. زۀ د هغۀ ځوي کښې هغه وينم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دْروندخويه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څۀ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغۀ کړۀ وړۀ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بيا تاسو خو خبر يئ، چې کلي کښې هر څنګه خلق دي. دا خو نۀ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغۀ په سر به مونږ چا چا سره نْخښتلو؟".

"زۀ ويم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازيګر نمونځ له راځي، اؤ زۀ ورته قران وايم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زْده کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يؤ خو به تهولنې نه ؤ نۀ شوکيږي اؤ بله دا چې د يوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سکونډي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بيا تاسو نه زيات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځيرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنيتوب څۀ ستغو يادونو ئې لاره نۀ نيوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه ايښودله. دا يوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځيرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ريښتيا دا دي، چې ځيرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګورېدلو اؤ غړنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤويني، نو يوه څړيکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جيګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور ځلورګوټيز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخيږي. د عبدالرحمان سود اؤ پېرزو ځيرک خان نورې نړۍ نه ؤشوکولو. څو مياشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. يا "اليف بې" کښې نخښتلو اؤ يا نهمې سيپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ ليکل هم زده کړل.

"زۀ وږے يم".

د ځيرک نيازبينې خبرې د وړندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اينګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بيا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خورم، نو بيا به نمونځ له ځم اؤ د سيپارې سبق به ويم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بیا چې راشم، نو اُودهٔ به شم بنه؟"
"تهٔ چې اوس جومات ته لاړې، بیا به مازیګر راځې، نو څهٔ به اُودهٔ شې؟"
وږندار په مُوسکو سترګو د ځیرک سوالیه ځواب ته په ځواب کښې یؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټهون د خپل سر تړلو پوهه لا ځیرک خان کښې نشته.
ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهٔ. پرځند کټ ټُرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي ادیرې ته څو میاشتو نه نوې کډه نهٔ وه تلې. نن دا نهٔ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مړینه باندې لالښنده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غُله شوې وه اؤ چې کله هغهٔ د توپنچې بیا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سینه کښې یخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغهٔ چپیا سره د وادهٔ کور کښې یوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، یؤ مخیز اؤ میني نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغهٔ قبر کنستلو د پاره نیم کلے تلے دے. ښېنتانهٔ د کلي یؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي ځلوېښتۍ پورې د کلي ښادیانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادهٔ دوه مياشتې وروستو شوے ؤ (يؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغهٔ د مړينې په پنځلسمه ورځ د نصيرشاه اؤ شبيرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تهٔ بنه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته وریاده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغهٔ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کهٔ مرۍ کښې بُياسته واچوي اؤ ژبه ورله يؤ ګز بهر کړي، نو بيا به څوک داسې ډزې نهٔ کوي. زهٔ درته يوه خبره کؤم. زهٔ د مرګ بدل کښې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے يم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله څوک دومره پاملرنه نهٔ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خوي کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوينئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک يا توپنچې سره مينه کوي. دغه وګړي داسې ځيزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے ګڼي.

مونږ وختي د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نهٔ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغهٔ کرلے ؤ. هغه نيم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نيم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغهٔ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډيورنډ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسايه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د واړهٔ اختر په دريمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغهٔ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څۀ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګني زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لړې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،

"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجانه کوه مۀ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پېسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس ؤکړه!"

"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خُلې ياران دې نور ساتلې دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر ؤ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې اؤ څۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلۀ ووهله اؤ دواړو کښې بيا تړيخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه ځنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کهٔ هر څو په هغهٔ نهٔ بْلوځېدلو، خو د دُولا په زړهٔ کښې خبره پْرته وه. دغه وخت په ځیرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغهٔ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغهٔ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نهٔ وو، چې د هغهٔ دغه پلیتې خبرې سره به د ځیرک خان ژوند کښې څهٔ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دْرناوي ته به څهٔ پېښېږي.
نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازیګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د دُولا مُلا مقتدیانو کښې هغهٔ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې ځارلې. ډېره ټره به ئې ځښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نهٔ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپين روبي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. یوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته یاد نهٔ دے، خو هغهٔ څهٔ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بیا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کهٔ تا لیدلے ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغهٔ، د دُولا مُلا اؤ خْدائے تر منځه وه اؤ نهٔ هغهٔ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نهٔ خْدائے.
د مازیګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سیپارې لاس کښې اخستې، یؤ اړخ ته اؤ لویګاڼو هلکانو چې هغوي کښې ځیرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ او چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنداري ترې تپوس ؤکړو،
"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"
د بنداري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړهٔ ؤخوړه. هغه بېرته په مُصله کښېناستلو. ځو شېبو له هغهٔ زړهٔ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بیا ئې ؤوې،
"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغهٔ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنیا کښې تېر کړے وي، یوه ډالۍ ده. دا به جینکۍ وي اؤ".
د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نیمه کښې واخسته،
"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څهٔ خبره ئې را ته ؤکړه".
د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغهٔ سترګو کښې د دغې هېڅ سیورے ښکاره نهٔ شو. هغهٔ یؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتدیانو ته ؤکتل اؤ بیا ئې ؤوې،
"زهٔ یم، کهٔ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حدیث نه کوو اؤ بیا".
دا ځل بیا شېرون خبره واخسته،
"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نهٔ تا لیدلې ده، نهٔ ما اؤ بنداري لیدلې ده اؤ نهٔ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوایه! هسې هم دانه نیمه نن سبا تا ساتلې ده".
د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښهٔ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بوي پوهه شو،
"داسې کار به وکړې، چې دولا مُلا ته به کښېښې. هغهٔ نه به دا تپوسونه هم وکړې اؤ کهٔ د نیا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ؤوايه، چې هغه ئې ورله د لانديې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون اؤ بنډاري سترګې دووسې شوې) اؤ کهٔ هغهٔ نهٔ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ايجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګُلباچا سترګې اؤ شونډې يؤ رنګ پړښېدلې وې. ګُلباچا کښې دومره زور ؤ، چې شېرون اؤ دغه بل خپلې ځادرې وځنډلې، سپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورَور ته مخامخ ئې په ژبه ګيتې پرته وه.
د مابنام اؤ ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کښې ايسار نهٔ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست ؤ، د هغهٔ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خُدايه! د دغه وړوکي په سر ما مهٔ رانيسه! ما خپل وس وکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېږم. د زړهٔ په حال تهٔ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
اؤ دغه وخت د هغهٔ سلګيو هغه نورو خبرو نه ؤنيولو اؤ لپه کښې ئې څڅوبي نه دُرنه شېبه روغه شوې وه. (د هغهٔ دغه سلګيو ته د دلاسې لاس په سر ايښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله اؤ هغهٔ سره خُوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغهٔ لپه ئې خپل لاس کښې ؤنيوله اؤ څو اوښکې ئې د هغهٔ د اوښکو سوبلې کړې).
ځيرک خان د عبدالرحمان مُلا د خُوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نهٔ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغهٔ د پاره پورې شوې ده. د هغهٔ ورځ کښې چې به څومره وخت سیپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغهٔ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغهٔ ته یوه شپېه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه یوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نهٔ وو، نو لکه د ښځو لوپټه په سر کړې، هغهٔ به څو شپېو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شپېې هغهٔ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځیرک خان به لیدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.
د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهېږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امریکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بیعه دیاړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ویستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتهٔ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤویشلے شو. امریکه د نړیوال کلي یوازینے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلامیانو د یؤ بل په وینو غړغړو کولو ته غاښونه تېرهٔ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وینو غږونه نهٔ اؤري. تاریخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلے کیږي.... اسلامي جمهوریهٔ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوریت نهٔ ؤ. نیم پاکستان خو ځوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.
کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاټے نهٔ ؤ، چې یوې سُپېږمې نه به ئې قنِ بهېدل اؤ لستوڼي سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانړې کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې ښهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ وړاندې چا ځهٔ وئیلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې ځو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانړې ویستلو د پاره ځانګونه خُوارهٔ کړي وو. وړومبي ځاځکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو ځاځکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تیارې ځان ښهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنهو سره د لوبو کولو پؤړړې نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نینځکې اؤ نینځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نینځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغۀ د خپل کټ نه ځیرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغۀ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدۀ. يؤ ځو يادونه ورته ځېلمه شول. د کلي د هلکانو ورېږ سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترږې شونډې. هغۀ دواړه ځایه سمون خوړلو. د هغۀ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سرې اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځیرک خان زړۀ نۀ منل. هغۀ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بيا هم نۀ اؤړېدلو. ځو پېرې ځیرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بيا پاځېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تياره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې رپه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څۀ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خويونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېليو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خوارۀ چې فردوس ما کښې لټوي..... زۀ دغه هر څۀ نه کُرکه ولې کؤم؟

ما ته کۀ هلکانو کښې ځان نيمګړے ښکاري، نو جينکو کښې هم نۀ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجهٔ او زما لاسونه د تکو سرو نکریزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې نا پکښې ابیږ هغه ورځ زما په لیدلو وئیلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نهٔ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدا ے څهٔ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خیالونو اؤ تلوسو کښې وُرک ؤ. څهٔ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوهٔ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" اؤ دغه هیله کښې د هغهٔ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو اؤ کله به ئې بیا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځیرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو یؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن کښې ځان نُغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاڅېدلو نهٔ ؤ. د هغهٔ بدن ډېر تود ؤ اؤ د هغهٔ ډېره یخني کېدله. هغهٔ چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سپېږمو نه راتلونکې تؤده تېژنه سیلیږ به پرې ښه نهٔ راتله اؤ چې مخ به ئې څرګندولو، نو یخنيږ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، اؤ چې مازیګر هغه راؤلتېدلو، نو ګُورې وریځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بیا ماښام شوے وي. دې تهوله ورځ کښې د هغهٔ خوا له څوک ورغلي نهٔ وو اؤ نهٔ ئې چا تپوس کړے ؤ اؤ هسې هم کله نا کله د هغهٔ تپوس کوونکې یوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتيې کره تلې وه. يوه کميله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځيرک خان خيال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګوربېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بيا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځيرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بڼستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځيرک خان خُولو کښې ډوب شُوشنيږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې يؤ رنګ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې څنګه مُنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"ميرګاټيه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځيرک تبې نه سم ربې".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځيرک مرګونے پرُوت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زيړې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتياپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کميله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پرُوت دے اؤ بېګا نه ئې دا سرُه تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خوا له نۀ دي راغلي..... يره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وینو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.
"میرګاټیه! تا دې ته وئیلي نهٔ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ؤلیدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وُرندار چې پانوس سره د مابتیۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځیرک بُرستن کښې نُغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښهٔ شوے ؤ.
"ځېرکیه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځیرک څهٔ وئیلي وو، تندار پړونے منجیله کولو، د ځیرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه یؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه میرګاټے ورته وایئ. دې هلک له نوم وُران نهٔ کړئ. ځیرک خان وایئ".
"کاکا! اوس ښهٔ شوے یم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نهٔ (کله چې ځیرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نهٔ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلهٔ غلې وئیلي ووې"هں! هلک. په څهٔ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"ورندار! مابتیۍ څنګه وه اوس؟"
ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځیرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموري ابي سلامونه کول".
وړندار د ځيرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.
(ځيرک خان وړندار ته ګټکه د ے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته خپلمه په کټکي کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې تږوله رڼا روښانه کړي هغې ته وائي، "وړندار! د مابتيې روزنه زما په تا پور د ے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځيرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپېه

نړۍ کنبسې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځيرک خان ژوند کنبسې هم راغلې ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر سُتونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زُغم تُوان لرلو، تېروۀ ئې. په کور دننه مړې خُواګانې اؤ کور نه بهر وړې تړې سترګې. دغه چاپېرچل کنبسې د هغهٔ سا نُخښتله. د ژوند په کتهوۍ د سړيتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنده ؤ، ځيرک ډېر خُوتکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کنبسې د تېکتړ شلېدلے تېر پروت ؤ،
"دا په منځ ځيرې کړه اؤ څاروۀ له ئې اخور کړه!"
قدوس يوه ورځ مازيګري کنبسې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نه وې ورورېږي اؤ نن چې کله ځيرک ته ځان ډېر زيات يوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځيرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو.
هغۀ غوښتل، چې د کميلې سره په لاسونو نکريزې پورې کړي.....
په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شين خال کېږدي ..... اوږد پېچوکې ؤتړي ..... رنګين اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډيانو د ودُونو وخت تېر ؤ، بيا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنيوالي د کميلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتې هغۀ ته وئېلي وو،
"غلې شه! تۀ هلک ئې".
هغۀ په دغه خبره يادؤلو سر ؤښندلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بيا ځان ته ګويا شو،
"کۀ زۀ هلک يم، نو د فردوس غوندې بڼېت اؤ ږيره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک يم، نو"
داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بيا مخې ته راغلې.
د زړۀ خپل پاړځوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تولې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بيا ځيرک خو د خپلې نيا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ ليدلي نۀ وو. يؤ ځل نيم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلې ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځیرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لویه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي.
"اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې یوه لویه کوڅه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤویني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ یۀ شي. ما پخپله هغه ځاے لیدلے دے اؤ ځومره مُوده مې هلته دیارې کړې دي".
د ځیرک په حقله د پرځند کاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې یوه ورځ کاکُوان وئیلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور میاشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤلیدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه یؤړله اؤ پوخ هلته دېره شو. اوس بیا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځیرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځیرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.
(د کاکُوان څښې په قبنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،
"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".
"پرځند کاکا! تۀ ؤوایه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُداے شکرونه دي، چې ټُرونه ئې پاملرنه کوي".
(اؤ بیا شپېې نیمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ېښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کېښې ؤوائي)
"خو هغه هم تر کومه؟"
"کاکوانه! عبدالرحمان مُلا څهٔ وخت ځان پورې نیولې ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سیپاره تُرخ کېښې نیولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"
"هغه څنګه پرځندکاکا؟"
"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تهٔ ؤوایه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پتکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نهٔ خُوږوم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نهٔ وه".
وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځیرک خان د پرځندکاکا او کاکوان خبرې اؤرېدلې. هغهٔ دوېم داسې څوک د کاکوان مخ کېښې ؤلیدل، چې سترګو نه ئې وېره نهٔ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نهٔ وو، نو د هغهٔ د څپر لاندې به کېښناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځا ے ؤ. مېخ ته لویه هنداره ځوړنده، یوه تولیه، دوه څپوتکې، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، یؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ یوه چاړه.
څو ورځو پورې ځیرک خان ځان کراچۍ کېښې لیدلو. هغهٔ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړهٔ خبره ؤکړي، خو بیا به یوې نالیدلې وېرې هغه څهٔ وئېلو ته نهٔ پرېښودلو. یوه ورځ هغهٔ زړهٔ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،
"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځيرک خانه ځويه!"

(هم دغه ميني خو به ځيرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګنهلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نيولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم ايښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکوان کاکا چې دے"

"هو ځويه! کاکوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لازمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچيه؟"

(ځيرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بيا ئې ؤپوښتلو، نو ځيرک خان په ټخښتلي ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځيرک بيا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځيرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بيا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې يؤ زړۀ سواندے نظر ويښ شو. هغۀ د ځيرک نه سترګې نۀ ويستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځيرک هغه ټول زغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځيرک د کراچۍ نوم په خلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بيا ټرونه؟"

د ځيرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غرېؤ نيولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به څو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".
دې خبرې سره پرځند کاکا هم غړېږ ؤنیولو اؤ خپله ژړا ئې نوره تېنګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځیرک خان سټغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګیلې له به څۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خوړلو، چې ځیرک خان به په کاګوان څنګه سپاري؟ یؤ ځیرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بیا هم هغۀ ځیرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاګوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئېلو ښونه ؤکړه.
"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"
مشره مور دې خُدا ے ؤبخښي، شوملې چې به لړې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان یؤ کول،
"پیو ته تومله واچوي اؤ بیا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مور! زۀ خو شوملې نۀ کؤم. اوس تهول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سینګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به تېنګې پاتې شي؟"
"خُدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وایه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ د ے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګُورېدله، چې "شوملې د موټراپښې ښځې کره ختمېږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلۀ نۀ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سينګلي کېنې بېلو شوؤ شوملو ته وُرندار ؤکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د ټينګو شوملو ډک سينګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بيا چې به کلي کېنې نروبې شوملې ويشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کېنې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو باڼېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلېږي. اوس خو دوي له څوک مياشت کېنې يؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکريزې، شنښې، نوي اغوستن اؤ ګاڼې نه د پُور ګُوړه هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کېنې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څيزونه راوړل، د پُور ګُوړه اؤ ګني به ئې راوړل، وربې به ئې راوړل. اوس د بنګړو اؤ نکريزو مابتۍ هم دغه کور نه تلې اؤ د ځيرک خان مامي شوې وه. شنښو سره لوبې کوونکي فردوس له اوس هغوي ژوندۍ ګوډۍ د پاره خُواؤشا خپلو کېنې سترګې ځُغلولې.

ماسخوتن غُوئې په خپلو ښکرو پرتې نړۍ له ځنډ ورکړو. د کور لويو وړو اؤ ښځو سرو خپلې پېنځې ځنډلې د کور انګڼ کېنې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوټې خُوړلې.

"ځئ ځملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځيرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتۍ نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغۀ دننه وېره ئې تېریستلې وه. پانوس خان نۀ خو زلزله کېښې د خپل کټ نه پاڅي اؤ نۀ د غوُئي د ښکر بګتۍ باندې باور کوي. هغۀ ته کتلو باندې دۀ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدا ے دې ؤبخښي) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوُئي په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! يؤ پنځۀ څلوېښت درۍ خو به پرُې ستا وي". خو پتنوس به دړيو پسې خاندل.

څاښتي مال ځيرک خان په ډېر ګيله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغۀ ته ؤکتل، نو ړيرې سمولو د پاره راغلے بشير ئې په ځا ے پرُېښودلو اؤ د کاکُوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځيرک د ګيله من نظر په معنا پوهه شو. کاکُوان هم بېګا کراچۍ ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادۀ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور بايد چې په کلي ؤ. هغۀ خپل واړۀ کور پرُېښي وو. پرځندکاکا چې سُتون شو، نو ځيرک خان د هغۀ د ډولځې مخې ته ولاړ نۀ ؤ. هغه تلے ؤ. درُې څلور ورځې تېرې نۀ وې، چې کاکُوان بيا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغۀ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازيګر کېښې پرځندکاکا د کاکُوان سره د ميراجان دوي د کېښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدۀ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغۀ د ټبر مړينې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نيمګړے اؤ شُوکېدلے ليدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کېښې دے، چې نۀ پرُې کور کېښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې د ے. هغه خپلو کښې پُردے دے، نو پُردو کښې خو پُردے پُردے دے، بيا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځيرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې يؤ هغۀ اؤ يؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځاے کښې. بيا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځُوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نښې وړتيږي. ځۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ يار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په يؤ ابړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو ترخونو کښې ورکړي وو اؤ کاکُوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے يم. (هغه د کاکُوان مخ ته ؤګوري) نن د ځيرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وينم، زړۀ مې غوځيږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځليدې) تا چې هغه ځاے يادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدربدلو اؤ کاکُوان نه هم سابۀ سيلۍ يؤړل. پخواني ځيرک خان اؤ اوسني ځيرک خان کښې د ډانګ اؤ پړانګ توپير ؤ. رېښتيا خو دا دي، چې د هغه ځيرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا تپولې وه (دا بيله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځيرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور اؤ تور شي. بيا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځيرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ کهٔ خُدا ے مهٔ کړه هغهٔ باندې څهٔ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په ګړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځا ے کاکُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څهٔ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تند ے په دې نهٔ بُوتهؤم، چې څه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړ ے د ے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بيا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تياره کړه، نو د پرځند اؤ کاکُوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابيا ؤکړه اؤ د پرځند کاکا په وېنا ځيرک خپله غوته چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ اينبے ؤ. ټوله شپه هغهٔ وينه ؤويسته. د خپل مور اؤ پلار ياد اؤ د مابتۍ مينې هغه ډېر ؤلړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بيا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. يؤ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګړ کښې ولاړ اسمان ته په يو اېر کتلو شو. هغه څه وئيل غوښتل، خو د ګيلې کولو چل نه ورتلو. هغه يوه سلګۍ ووهله او زر کوټې ته ببرته ستون شو. خپلې سلګۍ سره هغه ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې او فردوس لوړونه او ډانګې راخستې دي او د هغه هډوکي ماتوي او کميله بې وسه ولاړه منځ کښې ګواښ هم کولے نه شي او چې کوم ګوزار د ځيرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې درد ته کميله د اوس نه زبېرګې کوي. داسې برېښي، لکه د ځيرک خان د پرهر څړيکې چې د کميلې ځرمن کښې غونځيږي. د شپې په يو پوړۍ هغه له خوب جوټه هم ورکړه، خو هغه ځان وسکونډلو،

"نن به زه د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خيانت دے.....

نن به زه د ژوند يو نوے مخ وينم (او دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرۀ غاښونه، سرې ويرونکې سترګې او غټ شونډان هغه ته مخامخ شول، خو هغه ترې خپل پام ستون کړو) زه به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګې ښخه او هېره کړم".

د کميلې د سلګۍ خيال هغه ګوتې نه ونيولو او هغه ته ئې هغه ورځ ورياده کړه، کله چې کميلې ډېر ژړلي وو او بيا هغې ورځ نه وروستو هغه او کميلې چرې نينګانې و نه کړل.

"کميلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کميله ووښتله، خو سلګيو کميله خبرې ته نه پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله او فردوس ئې ووښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر يم؟ بهر د راپورې نُمسې اؤ شيشړې سره دې اؤ ځيرکو نينګانې کول نو"
"دا ځيرکو دې ولې ؤوې؟ ميرګاتيه! (د مابتې تريخ غږ سره فردوس خپله لينده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بيا ورَان نوم واخستو".
مابتې هغۀ پسې يؤ دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د ميرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.
"هن! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتې بلوڅېدلې نۀ شي. د کميلې په يادونو د ځيرک د پاره د هغې د مور د کُرکې کرښې ژوربدلې. د کميلې ډېر خويونه خپلې تُرور مابتې ته تلي دي..... د کميلې ډېرې نخښې د مابتې غوندې دي..... د کميلې ډېرې خوښې د مابتې په رنګ دي. دغه خويونو، نخښو اؤ رنګونو کښې يؤ څوي، يوه نخښه اؤ يؤ رنګ ځيرک خان هم دے.
په هغه ماښام ځيرک اؤ کميلې ډوډۍ خوړله. کميلې ځيرک ته غلې ؤوې،
"شيشړې سمې کوتترې ما نه پاڅولې اؤ زما کپړې ئې سمه ؤسوزوله".
"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لوښتې، يؤ پېره نهه نينګانې اؤ دوه څپقونه اؤ دوه ګوتې راؤباسم اؤ باچا به شم اؤ بيا به تا له هم سمه ډېره لاره ؤوهم اؤ تۀ به کوتوال شې اؤ بيا به سم ډېر ډينګان اؤ کوترې اؤ چپاتې د شيشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار څېلمه کټ کښې پُرته څنګل په سترګو ایښے د دوارو خبرې اؤرې)

"زهٔ به ترې سمې په زور زور کونترې خېژؤم"

"نه کنه مړې! بیا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بیا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډینګان اؤ کونترې اؤ چپاتۍ به درنه ؤباسي"

"زهٔ به ورسره بیا تګي ؤکړم"(ښه! کمیله تګي هم پېژني؟)

"نه کمیلې! تګېژنان خو د خُدا ے بدي شي. بیا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه څنګل اخوا کړي اؤ ځیرک ته ؤګوري. د ځیرک هغې ته شا وي. کمیلې په نُمړۍ شُخوند پُرېښے وي اؤ ځیرک ته ګوري. ځیرک لږ غلے وي اؤ بیا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نینګانې نهٔ کوو، نو نهٔ به مونږه څوک وهي اؤ نهٔ به مونږه څوک".

د تُوت په ؤنه کښې ناست بانګې بانګ ؤکړو اؤ ځیرک د یادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پُښو ښکالو ته هم په خُلهٔ لاس ایښے ځیرک غوټه تُرخ کښې نیولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ ؤ. د ځیرک تېښتنه د یوې تورسرې متېزتوب نه نهٔ لږ تور لرونکې وه اؤ نهٔ د لږې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه ایښې وه اؤ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُیاسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځیرک سره لاړو اؤ بیا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه څو شېبو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاکُوان راغلو،

"کاکُوانه! واړۀ؟"

پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تيارې اؤ سيلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ؤ نۀ رسوي.

"اند ېښمن يم، کۀ سبا د چا د خُلې نه ؤځي. ما وارۀ کلي کښې پْرېښودل اؤ څۀ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".

پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځيرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنيولو اؤ د اوښکو اؤ سلګيو سره ئې پْرې د خپلې خْواخُوږۍ اؤ مْرستې زْباد ؤکړو.

دغه نْمر چې څرېکه وهله، نو ځيرک خان لا خپله سيمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغۀ ليدلې نۀ وه اؤ بيا بله ورځ چې نْمر څملاستلو، نو ځيرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپېه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دُرې ورځو کښې قدوس ته د ځیرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شپُږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړې شي، کۀ هغې راپوړې ته وئیلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.

"عدوالرحمان ایله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به دُولامُلا دغه خبره کوله. دُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د دُولا عدو نۀ وُ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د دُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې ګېډے به هم لږ دُروند اؤ پېړ وُ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د دُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې اؤ بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو اؤ نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ وُ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ وُ.

سحر وړې وخت مابتې پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سُرې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لُوي قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښيرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه ميرګاټې نه به ککړ لوخړے پاتې شو، نو (بيا سلګۍ).....

کۀ ژوندے وُ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې وُچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بيا وُوينم، اؤ کۀ خُدا ے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته وُ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتې ځان ته پرېښې نۀ وو. مابتې خپل مېړۀ هم کور ته دننه تللو نه ایسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابې هم خبر کړې نۀ وه. د ځیرک بېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقیس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وُرانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتې نیازبینه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.

کاکُوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځیرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کُړپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لا په ځاے نۀ ؤ، خو بیا ئې هم کاکُوان ؤپوښتلو،

"کاکا! ډوډې؟"

"خوړلې مې ده"

کاکُوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ایښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن ځُوړند وو. یۆ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نیولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بُوې د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نیمکې دغه کوټه جارو کوې. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځیرک خان هېر شو اؤ خیال کښې د نیمکې سُکونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،

"داجې! ما له دې الې پېان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادۀ شوې هم ده. هغۀ ته کۀ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کښې هغې غږ ؤکړلو، نو دۀ به هم سوخت نه شونډه ؤچيچله.

"کاکا! خېر خو دے کنه؟"

د ځيرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بيا ژور خيال نه راؤويستلو. هغۀ د خبرې د پېل کولو ته ځو ورځو نه ځان ژغورلو اؤ نن خو هغۀ د ځيرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بيا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځيرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغۀ خپله پرېکړه بيا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغۀ د نيمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند ليدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځيرک نه پخپلو شونډو مښلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکوان د خبرې تاده ايښودلې نۀ شوه.

"ګوره ځيرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښۀ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ايښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کومے دے. دلته ډېرې تيارې دي. ما دلته ځيرک بائېللے ؤ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤويستۀ اؤ بيا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځيرک زړۀ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نۀ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نۀ ؤ، زما به ئې نۀ منله. تۀ د هغۀ غوندې نۀ ئې، زۀ ستا منلے نۀ شم".

ځيرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نۀ اؤ کاکوان هغۀ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویستلې نهٔ. نن د ځیرک د پاره هغهٔ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړهٔ ئې هم کړے ؤ، چې ځیرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بیا لاړه کښې کاکُوان په ځیرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغهٔ یؤ ځل بیا خپل زړهٔ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغهٔ دا پُرېکړه کړې وه، چې د ځیرک په خوښه به کام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زهٔ نهٔ د فردوس لالا تولګې کښې د ناستې یم اؤ نهٔ کمیلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځند کاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زهٔ دا ګنم، چې یؤ ځل زهٔ هلته ورشم. یؤ ځل زهٔ هاغه ځاے ؤوینم".

"خو کهٔ تهٔ هلته هم خفه وې، نو بیا؟"

کاکُوان د ځیرک خبره نیمه کښې غوځولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زهٔ به دا ؤوېم، چې سلګیو سره ژوند دے،
څهٔ هلته وې اؤ څهٔ به دلته شي.
زهٔ به دا ؤوېم، چې ژوند یؤ پېتیے دے،
څهٔ مې هلته یؤړو، څهٔ به دلته ؤګرځؤم.
زهٔ به دا ؤوېم، چې په ما د خُداے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه ایښې وه، دلته به ترې هم څنډه نهٔ کؤم".

په دې بله خبره نهٔ کېدله. کاکُوان سر نه خولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې څملاستلو. هغهٔ څهٔ ؤ نهٔ وئېل اؤ دغې چپیا ځیرک ته یؤ سوال پرېښودلو، چې د هغهٔ کاکا د هغهٔ د ژوند د پاره کوم کام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کهٔ نهٔ؟ هغهٔ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پُرېښودلو. څو شپېو کښې د هغۀ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودۀ شو. د ځيرک خبرې يؤ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړې ژوند ډېرو کړاوونو د هغۀ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغۀ باندې هسې تېر شوي نۀ وو. هر څۀ چې وو، خو د ځيرک زړۀ ډاډه ؤ اؤ دا هغۀ له ډېره وه.
دغه ورځو کښې د کراچۍ په خُوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور ورېدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغۀ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغۀ په روکېدلو خلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجاڼه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،
"زړۀ به نۀ خوري! اوس لوي هلک دے. د هغۀ خپل خوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نۀ ګډېده. را به شي مړه!".
هغۀ به دغسې د قدوس يا پانوس خلۀ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نۀ ؤ، چې کاکُوان به زياتره وخت د ځيرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مُړينې نه وروستو په ړومبي ځل هغۀ د خپلې لُور وادۀ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغۀ چا ته هم وئېلي نۀ وو، چې کډه به کلي کښې پُرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغۀ دغه پُريکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځيرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځيرک خان ډېر څۀ وړي وو. ټولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتې سوګند ؤ. وروميے خو د تماکو په ځېلو توري پيشوګۍ ارمي شوې. قولبه کنډمه شوه. يؤ غوئے روغ رمتې راپرېوتلو اؤ مړ شو. تورې پيشوګۍ ځان لړ وروستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځيرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د ځيرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پرېښودے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې ځلور بدکان د کاکوان کور ته راغلل. د کور وړوکې غونډې انګڼ کښې هغوي د کاکوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د ځو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځيرک خان ليدلو سره هغوي وار په وار د ځيرک خوا له ورغلل ـــ د هغۀ زنې له ئې لاس يؤړل ـــ د مينې، حېرانتيا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غړونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بيا ځيرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ يوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ـــ اؤ".

کاکوان د نورو خبرو توان ؤبائيللو. ځيرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکوان دغه خبرې بيا چرته د ځيرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځيرک به په کاکوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تیاره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوټې ته یؤړلو، چرته چې سپین روبي د شپې تیاره کښې ګناه نه خوند اخلي اؤ د ورځې رڼا کښې په توبو د خدا ے د تېریستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوښتکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امریکا کښې خوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغهٔ د کلیزې نمانځلو لاسلیک ؤکړو اؤ نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د یؤ مخؤریز بریالیتوب په توګه ؤنمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شین شوے ؤ) داسې ؤکړه، چې کهٔ ستا پرې څهٔ کار نهٔ وي، نو ما له ئې راکړه! څهٔ به درته اوس نغدې کړم اؤ څهٔ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا! تهٔ به پرې څهٔ کوې؟"

"د شامودام پخته! زهٔ به پرې سورېږم"

(ناست ټول بیا شنهٔ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پایې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه ؤزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پرې کوه! زهٔ به اوس تا نه څهٔ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لویه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئېله (پرځندکاکا رېمنځ له غاښونه ؤخنډې) خو زهٔ وایم، چې د پردي وړوکي ویړیا توکي د زباد سره د ملامتیا لوي غبڼ هم وي. بیا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځي. (د هلکانو سترګو اؤ وُروځو نه ښکاري، چې د هغۀ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څۀ واخله اؤ څۀ نېټه کړه! چې زما شي، نو زۀ پوهه شه اؤ هغه پوهه شه! په ګدۍ ئې کښېنم، کۀ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نُیا ماډل دے".

پایه کښې پرځندکاکا د شامودام ځُوي نه سېکل واخلي اؤ بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځندکاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره ؤخاندل. ژوندۍ سا د هغۀ مړځپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغۀ پرون نۀ پېژندل اؤ نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو اؤ د نورو اغوستن اؤ مخ ته ؤکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو اؤ بیا ئې ؤوې،

"نه! دا ټولې زما سوېلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغۀ زړۀ کښې وېرې بۀ تا کول، نن د هغۀ زړۀ لوي ؤ اؤ ډاډه ؤ.....

پرون هغۀ خپلې تندې له اوبۀ غوښتلې نۀ شوې، نن هغه پخپله ځښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړۀ وړۀ، پېزار اؤ اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغۀ سترګو کښې ویاړ ؤ. مخامخ ځُوړنده هنداره کښې هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جيګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچيچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".
نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خُوره نيولې وه، ناڅاپه د هغۀ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپه وروستو يؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دۀ ته کتل اؤ بيا به روکېدۀ.
"خو دغه سترګې زما ليدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"
دې خيال راتلو سره هغۀ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دۀ ته په يؤ اېړ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځيرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغۀ نمونځ پرېښے نۀ ؤ. نمونځ هغۀ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څرک ليدلے شو.
"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجيده نۀ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټينګه نۀ کړې شوه) تا سره دلته سجيده راغله".
هغۀ څو ګامونو سره ځان ځيرک ته نزدې کړو، د هغۀ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنيولې،
"تا سره دې کور ته سجيدې راغلې دي ـــــ تۀ ډېر نُيازبين اؤ ډېر سپېڅلے ئې ـــــ خُدايه! يه خُدايه!"
دغه غږ په زوره شو. ځيرک کۀ په ډېرو خبرو نۀ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغۀ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځيرک خان د ننه تول دُرانۀ پيتي ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څۀ وخت پورې به بيا د هغۀ زړۀ سُپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خُوي، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د څرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د څرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کۀ د څرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سُپيلني اؤ نمېر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه ويښه شوې وه. د پېنزېبو شړنګا سيلۍ هم ځان سره نخوله اؤ دغه وخت د سُپيلنو لوګې د هغۀ سترګو اؤ بُوي سُپېږمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ ؤ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پتهو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا ځُوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډي" د سميتاپاټيل انځورونه هم ځُوړند وو.

"نه ــــ دغه زۀ نۀ يم ــــ دغه پتهو هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه يؤ دي، نور هېڅ نۀ".

"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"

يؤ لاس کښې مجمر نيولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا څۀ خيال کښې وُرکه وه اؤ د ځيرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بيا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،

"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم ـــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زُياتے ؤکړو اؤ بيا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ايښے ؤ (يؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سُکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سيورې ته کښېناستم".

"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپير کولے نۀ شي".

مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځيرک سترګو کښې ؤګورې اؤ هغۀ ته ښغ کتلو کښې ؤوائې،

"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پېژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مينه وال وو. بيا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مينه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".

"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".

(مدهوبالا د ځيرک خان په دغه پوښتنه لړه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بيا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو يؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم".
(پُرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډز شوے دے. اوس ځيرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)

څو شپېو له ځيرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غُوږ شوه اؤ ځيرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځيرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.

کلي نه د کراچۍ مزل ځيرک په ويښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سُترې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنيتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پُرېشان چوک نه په جاښه کوڅو کښې د کاکُوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځيرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پُرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اټۍ، ډولځيونه، د کېسټو، د منيارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې ځنګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چيو ښنبلو وخت په لاس نهٔ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپيناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادۀ کښې د ځلمي بهرام په مړکي ژوبله کۀ د هغۀ د مړينې لاره نۀ وه ګرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وړارۀ نخښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغۀ د ځوي، د وړارۀ يا کۀ د هغۀ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د تويېدلو نه پرته نۀ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نۀ ستنيږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغۀ د کور ژوندي د هغۀ د قبر د خاؤرو نه د هغۀ د وينې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتۀ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره توي شوه. د بهرام وروڼو د خپلورور د قبر په خلۀ برغولے کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نۀ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نۀ د مېترخان وړارۀ د بهرام په وينه خپل څۀ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وړارۀ تېښته هيله شوه اؤ دغسې اتۀ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نۀ شوه، هغۀ د بهرام ساګانو د پاره پړپوانه سيلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي اؤ کۀ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکُوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځیرک خْوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه تولـه پېښنه، دغې پېښې سره ترلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځوانې ځېلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپیا)
خو مېترخان هم بې ځایه تْوې شو"

کاکُوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بیا د ځیرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سیورې د کاکُوان بدرګه وې، چې د کلې څوک قدوس خان دوې ته د ځیرک ؤ نۀ وائې. هغه قدوس خان هم پېژنې اؤ د هغۀ په دووسی یا ایرزړی د سرېتوب رنګ هم پېژنې، بیا هم هغه یؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوې. پښتون د مُلا خْلې کښې د دوزخ په لیدلو جومات ته نۀ ځې، خو د دې پېغور نه ځان ژْغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځې، "لوې سنډا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پُښه ایښودلو سره څۀ ګورې، چې د ځیرک نه چاپېره ګنې بدکان داسې ناست دې، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بیا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هیله لرې، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کیږې (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خْلو پرتې دې اؤ ځنې لاسونه داسې جیګ شوې، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وې). مېراban لکه چې د ځیرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځیرک څنو کښې نْخښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلے ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکي ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کيڼه څڼه باندې د مېراباں تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څۀ دوښې له ځواب لټوي. د هغۀ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يؤ يؤ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور ځرګند کړي وو. (کاکُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختۍ نه داسې بُرېښېدل).

"ځيرک ښۀ دے کنه مړو!"

اؤ دې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېراباں ته واړولې. دې اؤړېدو سره يؤ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زوړ ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځيرک" سره د غرېز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړې، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تک اؤ زرکه. کۀ د نومونو ايښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ايښودلو کار ورته سپُارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خُوښولو. ټولې سترګې يؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ تهولو سترګو کښې دغه نوم د پاره د خوښې ځرک ؤ.

"نن نه به دا زرکه وي".

د مېرابان په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځیرک خپلې سترګې یؤ ځل بیا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سینه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه ډرنې چپیا وزرې خورې کړې. نن ځیرک خان له بل نوم کېښود ے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځیرک خان نه کۀ چرې چا "ځیرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمڅ.......

په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مینه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې لیدلې نۀ وه. سمیتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځیرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځیرک مخ نه ویستې وې.

"سمیتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"

د ځیرک تند ے ښکولو سره سم مېرابان سمیتا ته دغه ؤوې اؤ بیا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپیو راخستلو له ؤغځول، چې سمیتا ؤوې،

"دا خوارۀ زما له اړخه".

"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سمیتا د ورلاره ؤنیوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکُوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاکُوان پخپل غلي ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سمیتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاکُوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځیرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځیرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکُوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځیرک سترګو کښې د زرکې نظر وېښ شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځیرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکُوان د چیو نه ګُوتې شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکُوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زرکې راتلل د کاکُوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټیټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان ستړے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".

(مېرابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ایښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زړکه د ځيرک پرده وه، ځکه بې ځايه ؤ، ځکه رژېده. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به خُوند هم واخلي".

کاکُوان تلے دے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شيندلو د پاره تيارو کښې شړنګ شړنګ خُوځي.

"ژوند د ترېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وينم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
زړۀ مو د نړۍ په ننډارو باندې ډېر ؤخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسير لکه قِيامت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کيږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا ورومبے ځل نۀ ؤ. دې نه اګاهو هم زړکې دغه دُروند بوغ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته ياد دے. هغه وخت وئيلي شوي وو،

اے! د خپلې مينې لېونتوب خمار وهليه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته يؤ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوايه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګيله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غږ اؤرېدلو سره زرکې لېدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.

مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مينې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مينه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. يؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. يوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړيتوب نقشونه برڅېره کوي.
مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زرکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خويونه نور شول.

هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.

"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"

يؤ سړي هغې له ديکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤويسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو يوې ښځې پرې غږ ؤکړو،

"دېخوا را نۀ شې! (دې غږ کښې کړکه اؤ زور ؤ) خُدا ے مو ورک کړه چې".

"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځا ے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خُوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پړې بابوګي غږ ؤکړو،
"اے دغۀ! (اؤ سر خُوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ لیکو؟ ځه! پښې سُپکوه!"
دې تول وخت کښې مدهوبالا د دواړو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ دُروند اؤ بوغ غږ ؤوې،
"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ لیکې. دا د خُدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خُدایۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"
"مدهوش! پرېږده! راځه ترې!"
کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته سُتون شوے ؤ، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن ښومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا مُیاشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلې دې. دغه مینه پټه پاتې نه شوه. مدهوبالا ته کله اوس پورې پېژند په لاس ورغلې نه دې اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغې نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډۍ کښې ټيټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي ځوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستې د هغه نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نه دې اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نه ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سپينو شمېر په تورو اؤړېدلې دې. اوس ډېر ترٰاخه ښکي نه اؤ ډېر تؤدۀ سيزي نه. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کيڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نه بلوځي. مدهوش کله د غلته يوه ورځ پاتې کيږي اؤ کله دوه ورځې، مدهوبالا د هغه په ځنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
دا سپرلې اؤ دا شباب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره خوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځيرک يادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور اؤ مړې وړندار په ژوندي وړارهٔ هم خاؤرې اړولې وې. د ځاموري ابۍ د څلوېښتۍ نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نيولے دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نهٔ شي هېرولې، کومې چې د يوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدايه کنه! د ابۍ سا ختله اؤ په خُلهٔ ئې د قمرو هغه ځوے يادولو" (بيا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زياته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار ليدلې وو، چې د ځيرک په يادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغهٔ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچينۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې ليدله، چې د ځامورې ابۍ د مړينې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځيرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پيو په ځاے مينه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خيال په ډډه واړولو.

نمر اؤ سپوږمۍ د يؤ بل پلؤ نهٔ پُرېږدي ..... تُياره اؤ رڼا يؤ بل کښې روکيږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....

ځيرک د زرکې تهول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زُده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوڅو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغهٔ يؤ خُوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ويستله. د هغۀ پېژندګلو د يؤ مېږۀ په توګه کېدله. د هغۀ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوټې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغۀ کور دے. هغه به مابنام دُيارې له وتلو. د هغۀ ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغۀ ښنو کښې پنزېبونه شنېږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغۀ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېږون بدک نۀ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغۀ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغۀ مېرمن، د هغۀ لُور اؤ د هغۀ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دۀ به وُيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مستـه ګل پري د هغۀ په درشل د هغۀ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلۀ مخ نۀ شي. هغۀ د دوارو ګل پريانو منځ کښې ځان د ېوال کړے ؤ. د هغۀ وارۀ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغۀ ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغۀ کار نور نشته. د يؤ څو مړوُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يؤ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغۀ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لونډې شي. هغه سترګې ؤزورې، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پرې له په مرۍ ګوتې کيږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پرې دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوي په پښو اېښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رېښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپه

ګل پرداز خان د پاره د هغۀ دننه ژوندی ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځيرک خان ډېر زر هېر شو. ريښتيا خو دا دي، چې هغه ځيرک خان د زرکې ؤ. زرکه يوه ښکلې، نيازبينه، ناوياته اؤ مينې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښو کښې پنزېبونه ترلي وو، د سميتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مرې! چرته تلې وې تۀ؟ (د زرکې تپوس کښې د يؤ وړوکي د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زۀ سمه ډېره ستړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته يم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سميتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانې شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بيخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سميتا سُپيناوي کولو پورې زړکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مُلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تيونه، نرۍ مُلا اؤ پُلن کوناټي خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غوُږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سميتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کينه پښه په ږُمکه پوره ايښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړي اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړي، دواړه لاسونه خوٗارۀ کړي. زړکې نه يؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤويني)، نو بيا به".

"په ګډېدو شم" (زړکې ګېل، چې سميتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ؤوائي).

سميتا د هغې دغه نيازبينه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بيا به خپل بدن، خپله ځاندره ګويا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنخيږي. د هغې پنزېبونه شړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنيسي اؤ زړکه ؤويني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بيا خپلو مېمو ته، بيا خپلې مُلا ته، بيا خپلو کوناټو ته اؤ زړکه ګوته په خُلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې ښځه؟"

(سمیتا بیا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جیخ لاس کښې نیولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سمیتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سمیتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې یؤ بل د پاره بشپړې مینې ته ؤګوري.

"تک . تک

دین . دین

تک . تک

دین . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

دینک . تنک . دین . دینک . تنک . دین

دینک . تنک . دین . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سمیتا خپلو خوځښتونو سره زرکې ته نڅا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بيا زرکه پاڅوي اؤ مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا اؤ سميتا زړونو کښې غواړي، چې يؤ بل ته ؤګوري اؤ د سرګم سره د زرکې د نڅا سِتائينه ؤکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا يؤ خُوځښت هم بائېلل نۀ غواړي..... هغوې نۀ غواړي، چې يوې شېبې له هم د دغه ننداري خُوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سُتړې سُتړې زرکه د سميتا اؤ مدهوبالا منځ کښې خُوره وره څملي. څو شېبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنېږي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډډه واؤړي، د زرکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي اؤ زرکې ته مابتۍ مخامخ ؤدرېږي.
خوب ګاګيره مرغۍ وه اؤ د مابتۍ يادېدل په دغه مرغۍ د وېرې ليندې نه ويشتے شوے کاڼے شو. پرځندکاکا اؤ کميلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګويا کولو ژبه زُده کوله اؤ نن څاښتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مُېرلوس ګل پل واخستو. ډېر خُواږۀ ککوړي د هغۀ پل سره ؤرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خُواچينه هم نۀ وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رُغړولے شوي. کميلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله ..... يؤ دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". یؤ ککوړے نیم د ځیرک پښو سره هم ښوئېدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځیرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لږ لویګاني شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانې نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کمیله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه یؤ وړے شرمخ ؤسپېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د څلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډیوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چڼکاؤ شوے دے اؤ ګربتیانې لوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د ځوړو پخلي د پاره لوئې پتیلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به یوازې څۀ کؤم؟"

سمیتا مجمر لاس کښې نیولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې څلۀ مدهوبالا د سمیتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا یوې نیازبینې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سميتا اؤ مدهوبالا ځو شپېو د پاره دغه ننداري نه څوند واخلي (هغه دواړه نۀ پوهېږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې راڼۀ ځاځکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړګي خوا له راغلې اؤ د هغې څوري کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په څوځښت ځان سره "امين" ؤوې. په مخ د دعا لپه راښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نُمانځلې شوې وي.
"زۀ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".
د سميتا خبرې ته موسکۍ زړګي ښه ؤکړل اؤ چې کله سميتا بهر وتله، نو مدهوبالا بيا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کېږدي اؤ زړګي ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړګې په ښۍ سترګه د وېښتو ځو تارونه لکه د ځُونډې څوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټيکه د پرخې د داسې ځاځکي په څېر پرُته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې يؤ نرے پړقيندہ امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دروند سُور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش ستوري ښلې شوي وو. خوشبويانو ئې د سالُو پلؤ نيولے ؤ.
نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سميتا اؤ شبمين د زړګې ډول سينګار کښې بوختې وې. سميتا د هغې څڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ويستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدر نور نېغول. شبمين د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړۍ لاس کښې نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو اؤ د زړکې د ځاندرې په مهينو موړو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې اؤ خلۀ وازه پاتې شوې وه.
"د زړکې کميس دې خُدائے زړکې نه هېر کړي"، زړۀ کښې به خامخا شبمين دغه وئيلي وي.
"شبمين!"
د سميتا غږ سره شبمين هغې ته ؤکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خُدائے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچې کړي غوږونو له يؤړل اؤ کوټې نه سرټېټې ؤوتله.
د شبمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زړکې دنګې غړې، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نرۍ مُلا اؤ پلنو ټُوټو باندې ؤخوئېدلې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نژدې ګوټ کښې د بنګلا يؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره اؤ سپين پټکے دغه تياره کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دوېمه بنګلا ؤليده (دا بنګلا د مدهوبالا نه کۀ يؤ په درې نۀ وي، نو يؤ په دوه خو اړومرو ده).
"مېرابان غږ ؤکړو".
د کوټې په درشل د ننه پښه ايښودلو سره سميتا ؤوې اؤ هغې سره بدرګه ځو نور ښځونک هم وو. هغوي يؤ رنګينه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې نیولے ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه څادر لکه د څپر اوچت ؤنیولو اؤ د څادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کښې روانه شوه. د درشل نه بهر پښه ایښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې. هره سترګه کښې حېرانتیا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کښې چا لیدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکې نه بهر اؤ د ناموس خان سړیتوب د ځیرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په ریښتیا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان پښو له لاس یؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بیا ئې په غاړه راکښلو حېرانې سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سیوري لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښې وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښې د رڼا، زمونږ په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کښې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کښې د پیاوړۍ مخ ؤګرځوي".

"امین" (ګڼو خلٖو په یؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې مېرابان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به يؤ يؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ويستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ اېښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.

(خُدايه! مدهوبالا بيا مجمر راخستے).

د هر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس يوې غلې ننداره کښې وُرک شوے دے. شپمين د مېرابان د سترګو په وړنا د زرکې لمن يؤ څپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خلې وو، لکه د ژمي شپه چې د ځيرک خان دُوي کلي کښې د نيمې نه واوړي. د مېرابان په وړنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې ننداره کښې بې پامه د تؤدو چيو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسيزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، مټايۍ يا پيکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.

د هر وخت وروستو د ژړا يوه ښکالو د دغه شپې چپيا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وي. د خپلې ژړا ټينګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چينګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېرابان د خپل ځاے نه پاځي اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلي د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سيندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګير شي اؤ دغه څو شېبې د هغوي ستر ګې زرکې نه واؤړي.
ګل پرداز به هغه وخت کښې خاؤرې نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان يؤ بدک ؤ. هغه سُکړ ؤ اؤ په نڅا کښې به د هغۀ لوړه نۀ مرېدله. يوه ورځ د مړې کورنۍ يؤ وګړے اتڼ کښې "روشني" نومې بدک پسې ؤنخښتلو اؤ د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغابڼ نه لاس ؤ نۀ ويستل، نو "راني" ورغله اؤ دغه سړي ته په پښو پُرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته ؤ. دغه سړي راني هم د سر نه ؤنيوله اؤ څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نۀ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نيولو اؤ ځان له ئې وېرېيا شاتار کتلو. د راني هم مور خور يؤ کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ؤوې،
"زما مور هم زما په لُويګانې کېدلو زۀ پرېښے يم اؤ زما خُوېندو د پاره هم زۀ د سرتېتۍ پېلام ؤم. هغوي کۀ زۀ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څۀ پُړه ده، چې دا زما خور اؤ مور کنځي. زۀ خو اوس هم چې يوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور اؤ کور پسې ژاړم. هر څو کۀ سترګو کښې مې اوښکې نۀ راځي. هغوي به زۀ پُردے کړے يم، خو زۀ ئې اوس هم خپل ګڼم".
راني پاڅېدله اؤ د اولس ګڼې نه ؤوتله. څو شېبو کښې چې بېرته راغله، نو څۀ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه موړ سړي سره څو د انډيوالې ځامن وو. هغوي پُړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غږ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکښو تېريستلي يو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روښني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موړ سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برښېره نۀ کړي.
"اهــــهــــهــــهــــ"
يؤ څړيکو سره بوغ شوے غږ ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کيڼ لاس د موړ سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د موړ سړي خېټه کښې دننه لکه د ارې څٔوځيږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سړو د سٔپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو.
اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه څوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ برونه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګېږي ..... شپېلۍ کنبې پوکې وهلې کېږي اؤ په ګوتو ترې سندره ويستلې کېږي.
انګڼ خوشې پروت دے. چاپېره بنځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سميتا زرکه د لاس نه نيولې پاخوله. دغه شلګونو شمېر کنبې يوازې د مېراباڼ، ګل پري، سميتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شبمين سترګو کنبې اوښکې وې. د زرکې سترګو کنبې هم رانۀ څاڅکي خوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ويستلې نۀ وه. زرکه د مېراباڼ پښو له ګوتې يؤسي. هغه ئې په سر لاس ايښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ يؤ سپين ږيرے سړے ويني، ځکه چې زرکه دغه مخ کنبې دننه ګل پري نۀ پېژني. بيا هم د هغۀ پښو ته ټيټېږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنيسي اؤ بنکته کېدلو نه ئې ايساره کړي. په سر ئې لاس کېږدي اؤ تندے ئې بنکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کنبې د ميني تپ پخپل تندي ؤليدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤليدله).
په انګڼ کنبې زرکه ؤدرېدله ..... سميتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ويني، چې د رنګونو بناپيرۍ خپل مخ بنکاره کړو. د بنکلا د کاڼي بت سا واخستله. بايد چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د بنکلا بت د هغۀ د لاس نه ويستلې وې اؤ هغۀ له يؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بيا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤ ئې وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُدا ے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نۀ خلم
کۀ دې ښکليه! خُدا ے زما جانان کړي
لکه زۀ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدا ے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا - ما - پا - دا - پا - ما - ګا - رے - رے - رے - رے
سا - رے - ما - ما - ګا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا

څوک کۀ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زۀ ستا په مخ کښې د خُدا ے د نور جلوه وينمه
څوک کۀ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زۀ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زۀ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زۀ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زۀ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زۀ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُپوږمۍ لیدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښُکلو کښې یؤ ستا غوندې نیُازبین نۀ منم
سُپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یؤ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
ځه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا وُیاړیږي
ځه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خُوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خُوځښتونو ته ځان سُپارلے وي. سُپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښُکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله ټمري غږوله..... رباب خپلو پَردو کښې غږېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یؤ د زرکې د پنزېبونو شړنګهار ؤ. کۀ سُپوږمۍ، سُتورې، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلې وو، نو دغه ننداړتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدل. د هر لږ اؤ تاپ سره د زړکي نڅا د ليدونکو ژوند کښې د تولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوځې پاړرېږ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پْرېوتونکو پاڼو کښې يؤ سْپرلے ؤ، اؤ هغه د زړکې اغوستن کښې نۀ يوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څْښکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غرونو نه تيتې پردې له راغلل، دغه وخت زړکې خپل کيڼ لاس اوچت ؤنيولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پْرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاويه کړے ؤ (هم د دغه ښې لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې يؤ کړي وو اؤ نورې دْرې ګوتې ئې نېغې نيولې وې، چې دغو کښې قچې ګوته د زْمکې پله وه)، څْپلې سترګې ئې د اوړدو ښو لاندې په خاؤره څملولې وې..... ښې پښه ئې کونډې کښې لږه کوتې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پُونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښې ډونګه ئې ويستلې وه اؤ دغه ډونګه ويستلو سره د هغې مْلا د تْرخ نه کوناتې پورې لکه د بْرغې شوې ليندې ښْکاربدله اؤ کوناتے ئې د دوکړې سره يؤ ځاے داسې څْوځولو، چې په څو شپبو کښې ورسره تول ننداره کوونکي هم په سرونو څْوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړې څو تپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړې مخ نه هم څپېره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړې سره په ځاے ؤدربدل اؤ شْپېلې هم سا راکښله. تولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناتې ئې نهٔ څوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نهٔ لېدله. د هغهٔ لاس پښو کار پرېښې ؤ. په لفظونو کښې کهٔ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا څوځښتونه ښودلې شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ایسارې کړې نهٔ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولې نهٔ ؤ)..... ځان نه لرې نیولې ښې لاس اؤ اوچت نیولې کیڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه څوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان څوا له راتلو سره ئې د هغهٔ پښو له لاسونه یؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نهٔ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنیوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زؤږ کښې د دغه ځاے نه وتلې ؤ. د لاسونو څوړندېدلو سره نندارہ کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوټې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې ماڼۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړهٔ مهٔ خورئ! هر څهٔ منم، خو پېږ مُلا نهٔ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بيا دې هم پرڅېدلے وي؟ (قېنچي ړمنځ د دلداري د ړيرې نه اوچتولو سره لړ په زور ؤوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پُرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نړيوالې موناري الوتکو رنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ يوه پښه کلي کښې وي، يوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پليتوي)، بيا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خُلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نيولې وه، نو ځيرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وايم، چې کۀ د ځيرک خان کور هغۀ له خپل سيوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځيرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بيا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځيرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شُتون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نيازبينې زرکې به د بې څوکه ځيرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُداے پخپلو چارو ښۀ پوهېږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د ټولو نه د لوي سبټهـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيد پوسجيرشا مانۍ کنبې د څۀ مېلمنو دُرناوي کنبې شپې وينبې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېراباان اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کنبې د ننداري تؤدولو خوب هم ليدلے نۀ ؤ. دغسې مانيو کنبې شپې وينبولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُوري بللې کيږي. د مېراباان لخوا کور کنبې په بلنه اؤرېدلو تولې خلْي بېرته پاتې شوې. دا ولې؟

تولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کنبې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېراباان ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غرِ خور شوے دے اؤ خُواشيني په دې چې د سبتهه غوربونو کنبې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وړانديز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روشني د پاره هغه وخت بل ځوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره يم. ځان وژلو ته ځېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي".

په مېراباان د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازيګر سميتا د زرکې وېښتۀ ږمنځول اؤ مېراباان کور ته دننه شو. د سترګو رپ کنبې مدهوبالا هم د هغۀ خُوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاځېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خُوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې يؤ ځل بنکلې د خپلې لوپټې په سمولو ليدلې وه (اوس مونږ ځيرک خان ته نيم سړے وئېلے شو اؤ کۀ پوره بنځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداري سر ته رسېدلو پورې نه تولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې اؤ سُپینې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوي وړاندیز راتلو هم بدکان ولې وېریندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بیا هم په ډکو څُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېرابان اؤ سمیتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشلیا سره ورپسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې تولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې. ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر تکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بیا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خُوره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګویا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځند کاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پیاوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشلیا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. يوه سندره ؤشوه، دوېمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته ځومره ښونې کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپين اغوستن د زيړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيري ځلند وو. زرکه د مېراباں پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نيمې نه اؤرېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږې ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټهه خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سړي ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېراباں څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېراباں ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خوږې لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. ځومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږ په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سميتا د مېراباڼ دغه مخ ؤليدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېراباڼ د کوټې ور ځاڼ پسې پورې کړو اؤ رڼا ئې تپه کړه.
(شپه نن ډېره بوړنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښې پرته وه. آرا، هني اؤ کوشليا يؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دُوي ؤځارل، چې مېراباڼ به خپلې کوټې نه ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو اؤ بيا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېراباڼ خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ځُرنده ئې لا بېرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نيم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ اؤ بيا بېرته خپلې کوټې ته سُتون شو. نورې دُرې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سميتا اؤ مدهوبالا شپه د زرکې سلګيو ته ژړلو کښې اؤ د مېراباڼ ځارنه کښې په ويښه تېره کړه.
دُرې ورځې مېراباڼ د کور درشل نه پښه بهر ايښې نۀ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ مابنام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دُرې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالا ته ؤوې،
"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته ځُرنده ؤوهه!".
شپه مدهوبالا د ور ځارنه کښې تېره کړه، خو ځُرنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سميتا وُرځپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وُرځپانه کښې د ښار د يؤ نوموړي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټه وُ، چې هغه چا لويه لاړه کښې وژلے وُ او د هغهٔ د ځاندرې څهٔ برخې ئې په چاړه غوڅې کړې هغهٔ سره څوا کښې ايښې وې. په انځور ليدلو او خبر لوستلو مدهوبالا وُرځپانه يو اړخ ته کېښودله. په هغې غوني ځيږ ځيږ شول. هغه سميتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو او مېراباڼ کور ته راغلو.

"سميتا!"

سميتا د ور کُړپ پسې خپل نوم اورېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله او مېراباڼ ئې ؤليدلو. مېراباڼ راغلو، سميتا او مدهوبالائې خپله سينه پسې جوختې کړې او وُ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته ځېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بيا هغه هم په ژړا شو او مدهوبالا او سميتا هم) د زړکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نهٔ وتلې (مېراباڼ دواړه خپلې سينې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې وُچې کړې) ما بېګا د هغهٔ په چغو کښې د زړکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهـ نهٔ وُ. دغه مړے د هغه چا وُ، چې د زړکې اومې خُلې ته ئې ځان ټينګ کړے نهٔ وُ. د سېټهـ په بلنه باندې ټول بدکان ګاګير شوي وو او بيا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهـ د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر وُ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم او روپۍ او زور د دغه وېرې مونږ نهٔ وُ. د وېرې مونږ دا وُ، چې سېټهـ د يو ډېر تور زړهٔ څښتن وُ. څو ځله هغهٔ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلې وو او خبره دې له راغله، چې يوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بيا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني څو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دهٔ د سْیوري لاندې د سپتهې کومي نه ؤوتله. د سپتهې نور هم څلور وُرونهه دي. دوه مشران اؤ دوه هغهٔ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پْیاوړي، نامتو اؤ د سړیتوب څښتن دي. د وینې تړون ئې سترګو کښې د ے، نور خو به د دغه وُرونهو زړهٔ چرې هم سپتهې له ور نهٔ شي. د هغهٔ مشر ورور دې خُداے ؤبخښي، هغهٔ به پرې چوکه ایښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سیاست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بیا یوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سپتهې د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ویوونکو د غاړې دې وي، خو ګنې ځلې وائي، چې خپل مشر ورور دهٔ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپېه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوےؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرې خانانو پلار ؤ. هغه دُرې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا ځو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".
منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منیربابا ما ته اؤ زما د ترونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار ورونړو ته ډېر ګران ؤ. یؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نیکهٔ سره نور ټول مړهٔ دي. منیربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پایودین بابا، شکور استاذ، سابق صیب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بیا دې نورو کښې زهٔ پایودین بابا خپل نیکهٔ ګڼم، ځکه چې د هغهٔ ځوي صلاح الدین کاکا زما د پلار د ځلمیتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتیا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن یا د صلاح الدین کاکا ځامن پرځمن شوي نهٔ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پټې سیپارې نه واخله د وَالنّاس پورې ئې راته قران په وئېلو هم زده کړے دے اؤ ژباړه هم. د منیربابا سره زمونږ د مینې دویمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نیکهٔ ډېر نژدې ملګرے ؤ. زمونږ نیکهٔ د پوجون بابا (خُدائے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندویه ؤ اؤ کله چې زمونږ نیکهٔ مړ شو، نو د کلي اولس منیربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بیا وروستو چې منیربابا مړ شو، نو عزیز کاکا د جومات ساتندویه شو. الله دې ژوندے ساتي).

یؤ منیربابا به باچاخان ته "بابا" نهٔ وئېلو. د ډیورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانهٔ چا ته ویړیا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نهٔ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پیري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).
د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاؤرې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانۍ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپینه ږیره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم یوې ګرځؤنې له هم نوم ورکړے شو. څۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د یوې ژبې ویونکو د بلې ژبې ویونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،
"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سیکھ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو یؤ بل وژنئ. تاسو د یؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟
د یؤ بل د وینې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟
د یؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟
د وینې وړم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟
ستاسو سترګې ولې مینه لیدل نۀ غواړي؟
تاسو د وطن په مینه ولې نۀ یؤ کیږئ؟"
نن د هغۀ د تلین په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.
کلي کښې راپورېۍ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ایښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ یوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځیرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغړیږي. میرګاتي له (نه ریښتیا) فردوس خان له ئې نیوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړې تمبل غړوي، نو مابتی به نۀ وي. مابتی خپله مور اؤ ښکلې نیمه خلۀ سْتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پْرېکړه ؤوئېله، چې د ځیرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائیږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقیس زړۀ به د راپوړې تمبل سره تْرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شیشړه مئنبدو. هلکه! شیشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرې شوه.
مېرابان مْیاشت کښې دوه ځله بهر نڅا د پاره زرکه اؤ د هغې سوبلې بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې تهولو نه لْوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لْور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نړېدلې بلی وریاده شي، کله کله ورته د مابتی مینه ؤدریږي اؤ کله کله ورته کمیله په غوږ کښې "څنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ یا ورته سمیتا خپله یا د مدهوبالا یا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکریزو رنګ نۀ پیکه کیږي. کۀ سمیتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکریزې خوشتې کړې وي.
مېرابان میاشت کښې یؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېراباں هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پلیتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندهـ د یؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بیا هۍ هۍ پلیتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېراباں ډکې منګولې.

مونږ نه دا څنګه هېر شوي دي، چې سېتهـ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤلیدله اؤ بیا پسې ورپېښں نهٔ شولو. مېراباں دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوښ شوے د هغهٔ په ځلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼې دا ډېره وه؟ مېراباں پوهه نهٔ ؤ، چې سېتهـ هغه مړے په شړق هم نهٔ ویشتلو. نن چې مېراباں کور کښې نشته، سېتهـ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې څنګه ؤلیدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکاري په کوتره شُخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سمیتا لیدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سېتهـ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سمیتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېتهـ بیا زرکه کټ کښې څملولې وه اؤ کمیس ئې ترې شلولے ؤ. خُداے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغا ښں اچوئ کنه!!!

سمیتا په ځاے د دې چې د سېتهـ لاس نیولې وو، د هغهٔ په پښو پڕېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سېټهه صیب! کهٔ تهٔ خپلې اوبهٔ ویستل غواړې، نو هن! ما واخله. زهٔ به ویش هم نهٔ کؤم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته څهٔ مهٔ وایه".

"زمري وابنهٔ نهٔ خوري".

"تُهکرے اللّٰه جو واسطو. اِن کے چهڑ ڈے"

زرکه کهٔ د هغوي په ژبه نهٔ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړے ښاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نهٔ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه او چې څنګه ئې سېټهه ؤلیدلو، نو په هغه ځاے پښه نیولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سمیتا مدهوبالا ته پام شو او په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه او یؤ اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اتهٔ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ایښې نهٔ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تهٔ چې څهٔ وائې، زهٔ به هغسې کؤم. زما د غوښې یوه یوه ټیکه په چاړو غوښه کړه. زهٔ به هېڅ هم نهٔ وایم. هن! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارهٔ کړي، سترګې پټې کړي او دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترګې ترېدلې وې..... هغې لوپټه ځان ته نیولې وه او هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سېټهه د زرکې خوا نه روان شو او خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا ځټ ته ؤغځولو او هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کميس نه لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپېره منبل پېل کړل.

"هغه وخت تهٔ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نېنځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شيونه نهٔ تيرېږي. ما خپل سُتوني له د پستو نُمړيو خُوند ورکړے دے.

تهٔ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بدې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بيا زرکې ته مخ واړوي.

"ان ن ن!"

د سېټهه شېطانې سترګې ځان ته په کتلو ليدلو سره د زرکې خلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېرابان ليدلو سره پښه نيولې شوې وه.

"دا څهٔ؟"

د مېرابان شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سېټهه صېب! دا دې ښهٔ ؤ نهٔ کړل (هغه د زرکې خوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځوم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېرابان خوا له راغلو) دا نېنځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکې کړئ!"
"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غونډې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور او واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباناڼو نه دومره زور، واک او چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکاري، خو نور به کۀ خېر وي، ښځې ته خور وائې".
(اوهو! ښه، نو مېراباڼ دا غواړي. سمیتا بهر ؤوتله. د سېټهـ سرو ته ئې ؤوئېل، چې سېټهـ شپې ته ایسار شو او هغوي لاړل (هغوي د سېټهـ په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بړستن ته شپې د پاره کله کله ایساریږي)).
بدکانو د سېټهـ خلۀ کښې شوړه ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو او پښو نه ؤتړلو، تړخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بیاسته تاؤ کړه او په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټیپ سوره کړه،
"الے.....الے موجا ماړو اړه!
او موجا جوګي اړه!
ماړوړا متهړا مونجا!
ماړوړا سوهڼا مونجا!
ماړوړا لاهوتي مونجا!"
د مېراباڼ په وینا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا او نیڼا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول او مېراباڼ د سېټهـ پرتوګ د کټ په پیاړمه څوړند کړو. هغۀ ډېر زوروڼه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهې غښماني اؤ لینګي ئې غوړول. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلے سوزولو.

"نېک خو بیخي سر نۀ اوچتوي" (د سېتهې په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشلیا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جیګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهې هم ستړے شوے ؤ. هني اؤ نیمت اؤ کوشلیا یؤ خوا شوې، سمیتا اؤ کرن اؤ تیکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغۀ پښې کُلکې ؤنیولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ؤسپړدلې. سېتهې بیا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بیا ستړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې لیدلي نۀ وو. څۀ زیاتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ایجازه کښې راولم، چې پردې لونه اؤ ځامن نۀ چیچي (د سېتهې په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو یؤ څو دیکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوړه ئې څیرې شي."

"جوګي ایا مو نا سونجاتا
جوګي ایا مو نا سونجاتا
ایرا وین وجائي ویا
الے... الے موجا ماړو ارا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهې دواړه پښې یؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوښېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.

"د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کۀ مور ئې ګاونډي ته اپې وئيلي وي، نو بيا خُدا ے کړے ناکام د ے، پخپله به څۀ کؤم نو".

دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خپُور شو ے ؤ. يوه لويه قېصه هم ورسره وه.

"دې قېصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"

نيمت ؤوې.

سېتهه ښۀ سړ ے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.

نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک د ے، چې دغه هم چيره کړ ے شو ے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک د ے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کيږي. خپل خاربښ د پاره په بُوکه کيږي، پيسې نۀ اخلي. خُدا ے دې نۀ کړي،چې مېرابان ترې ؤغوږيږي، ګنې مړ به ئې کړي.

نيمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې دننه سړ ے به نيغ شو اؤ د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټي کښې کلک ؤنيولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤرېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد اؤ خُوږو باندې د هغۀ مېرابان پوهه ؤ. مېرابان خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قېصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئيلي وو،

"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".

نېمت ته به چا وئيلي نۀ وو، چې چيره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ۀځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د يؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کانړے د ے، چُوي.... نړيږي.... ماتيږي، خو څۀ وائي نۀ.

دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے د ے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے د ے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځپاڼه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظيفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.

"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ ليکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظيفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نيمګړتيا ده، چې ما له وظيفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".

مونږ خو خُوره لپه يو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وينو اؤ بيا هم دغه کُرکه د کوړمو، خېلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده ګرځي.
د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نۀ وه. هغۀ تهول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په تهټي ځوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې توري نه وينې څڅېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سپُوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سپُوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم څوک بُلوڅېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د تُرۀ وه اؤ تُرۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.
زما ورسره خُدا ے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نۀ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماتهور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته يوه ورځ ؤوې،
"جانيه! تۀ دومره توند ماتهور مۀ ځغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو خُدا ے مۀ کړۀ، کۀ ځان يا بل څوک لاروے در نه".
"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سپُېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېته دے".
"خو وګړے نۀ د چيړړو نېنځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماتهور دے، چې بيا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ مخ نه خندا ورکه شوه. ما ورومبي ځل د هغۀ سترګو کښې وېره ؤلیدله. رو غونډې ئې ؤوې،

"ایاتولا! زۀ د باجوړ خان هومره زړۀ ور خو نۀ یم اؤ نۀ د خپل تُرۀ هومره باتور یم. کله کله د شپې چې ځملم، نو غُوږ کښې را ته ځوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زۀ ؤبوږنېږم. یار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زۀ راپاځم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بیا هم وي، زۀ ئې غږ نۀ اؤرم. (د هغۀ غږ نور هم تېټ شي) زۀ ئې غږ نۀ اؤرم، خو هغه بیا هم وي. هغه بیا هم وي. (بیا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې وُرندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څۀ ؤشي؟"، زۀ ورته ؤوېم، "بؤ دے، ؤ مې ځُغلوۀ". هغه زما په خندا نۀ پوهېږي اؤ کۀ پوهېږي هم، نو څۀ وائي نۀ. ایاتولا! دا ښځه هم څۀ بلا وي. پوهه به پرې نۀ شې. ګوره! ستا هغه ستا ځومره پاملرنه کوي. ستا غونډې پیریاني سره به ځوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپیران!"

هغه بیا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زۀ پوهه شوم، چې هغۀ ته بیا غُوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،

"پیریان دروغ دي (ما د هغۀ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنیوۀ، خُلۀ مې د هغۀ غُوږ ته نزدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ رېښتیا دے".

هاغه ورځ هغۀ ما ته څۀ ؤ نۀ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړۀ کښې وائي،

"جانیه! ؤخانده جانیه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښېږ لړه خوره وه. ناڅاپه يؤ چړينګ شو، بيا يؤ لوي غړځ شو اؤ بيا...." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے ليدلے نۀ دے. وختي رياض وې، چې ماتهور ئې بيخي چپړيت شوے. ځوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګوليه! کۀ ماتهور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ ځوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګوليه! تېنتيس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل ځوي راتلونکے ژوند هم وژلې دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتيس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وريادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خيالونو کښې وړکه وه. مابتي، مړخپني اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په يؤ غږ کښې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوتلو اؤ بیا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سیګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سیګرټو ګیله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلٔه سمه شوړه باندې ؤوینځله. د وړندار خپل سپین ږیرے هم روژه کښې باتې ته تیلے وهې، خو اوس مشره مور نشته، چې څمځ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره څوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پړاتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپیلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د ماښام نه سمیتا ته وئیلي وو،

"کۀ لږ سپیلني یا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بېګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئېل. د هغۀ ډېر خوښ وي".

سم د ماښام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زېړه ساړي ئې اغوستې وه، یؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ایښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پیکه شوي پېغلتوب له بیا رنګونه ورکړي وو..... د مخ کوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپینې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بیا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سمیتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوی کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه بنځونک. اوس ژوند کښې پُراختيا راغلې وه. مېرابان چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېرابان ډېر ياد شوے ؤ. مېرابان تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېرابان پخپله خلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېرابان ډېر ناروغه ؤ. خپله سُورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مېرابان هيڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکې ناست مېرابان خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خوَرې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلې درېږو له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړګي خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سميتا هم دواړه لاسونه خپل شيوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ وُدرېدلې.
"يوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. يو سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې يو سړي مولانا ته ګيله وُکړه. مولانا زۀ وُرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره وُځه!"
زۀ جومات نه راوُوتلم. بله ورځ مې يو بل مولانا نه تپوس وُکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه وُدرېږم؟ هغه ډېر ښۀ وُ. هغۀ را ته وُوې،
"جومات کښې به سړي وُدرېږي، ښيا تاسو".
ما ورته وُوې، "زۀ خو هلک يم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
ښيا زما کور کښې هم زما وُرونړو، زما خور اوُ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ وُ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکوُم، چې زما مور زما د ورونړو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د ورونړو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګنې ښيا چې کله (هغه د زړګې تندي ښکولولو د پاره لږه غلې شوه) دا غوړمځې زمونږ کور ته راغله، نو زما وُرونړو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اوُ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اودهٔ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېراباان سره مدهوبالا اؤ سمیتا سُرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُیوري شوي وو. اوس د مېراباان په وینا د دغه کور مشرتابه د سمیتا سره وه.

هیلن غږ وُکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نهٔ کړو. بیا ئې غږ وُکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې د ننه کشکړپ وُ نهٔ شو. چې کله د سمیتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپیا وه، نو سمیتا ګاګیره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څهٔ وینې، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې خُوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپیلنې سُوزېدلې دي اؤ ټول سُکارهٔ ایرې شوي دي. څو شیبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. یؤ مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست وُ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ایښے وُ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شیبو کښې د مدهوش د سترګو نه یوې رڼې اوښکې د هغهٔ د څېځمې نه پښه په اننګي کښېښودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نیولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ خُلهٔ وُسپړدله،

"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د یار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د یار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د یاره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د یار انځور نه
د ښکلا رنګ ؤترورۀ
بېلتون د یار د غږ نه
سند ریز شړنګ ؤترورۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
د نیازبین ژوند خُدایه!
د سپېرۀ مرګ خُدایه!
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان (یوه نیمه سلګۍ)
زما نیازبین جانان (یؤ څو سلګۍ)
زما نیازبین جانان (اوس غبرګه کښې مدهوبالا ؤنیسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُلیان ډېره کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وږانديز ګډون کوي، چې ښاغلے مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نۀ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نزدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مينه کوي اؤ د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُليانو منونکي د هغۀ اؤ د هغۀ منونکو سره ځکه نۀ نزدې کيږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدا ے لخوا يؤ ازمېښت اؤ يوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه ښاغلي مُليان د ښاغلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شپږ اتۀ د ښاغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشياء په اسمان بيا تورې وريځې ؤګوابنېدې. دا ځل ايټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُريد کوي. د پاکستان لخوا خپله ايټمي وسله ډاګيز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم ايټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت يؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د یادؤني نخښه د پېښور رېډیو سټېشن د ودانۍ په یؤ ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شین ګنبد دننه د پښتون په وینو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه اېښودلي کېږي. پښتون بچي ته د عربو تاریخ زوتولے کېږي اؤ د پنجابیانو لیکلې شوې جغرافیه ورته ښودلې کېږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کېږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړیوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کېږي. اولس دومره وېرے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې وېرے تړے کاکے غږ ؤکړي،

"ما له به ما کام چۀ لاؤلې؟"

"جۀ دودۍ ګوالم"

"جما یکني کېږي"

"جما پاپۍ یکې چُوې"

اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوښ اؤ ابلې اؤ وړې کاکي له څۀ تابیا ؤکړي؟

تهولو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سیاست کوونکي خپل ګڼي اؤ د خپلې خاؤرې په نوم سیاست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاؤره سیاست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دهٔ د خاوري مشرانو باندې دومره تور مبتلي دي، چې هغوي سپينيږي او خرې شوې اوبهٔ رنيږي، خُدا ے زده چې د دې اولس او دې خاوري به تر هغې څهٔ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانهٔ ځانونو ته پښتانهٔ وائي، خو پښتو نهٔ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جيګ شوي بيرغ نه لُوي بيرغ په بل رنګ کښې خپل د يوال باندې جيګوي، خپل وېش کوي او ځکه په مړه خاوره اوس هم وريږي دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسيږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخيږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده او سميتا. هغې د ميرابان لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زهٔ د هغې بلا انګڼ ته ځم او د هغې په انګڼ کښې ئې ماتوم".

بيګا زرکه اوده شوې نهٔ ده. ټوله شپه هغه ويښه وه. شپه چې نيمې نه واوړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړهٔ بې ځايه وي، نو هغه د سميتا خوا له ځي، خو نن سميتا بهر نخا د پاره تلې ده. هېلن راغله او هغه او زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بيا څهٔ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ويښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نهٔ ويستلې.

"دا څهٔ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس يؤسي، نو هغه غُواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمبتلو؟".

دا خبره يوازې د هېلن زړهٔ کښې تېره شوې نهٔ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اؤرېدلې وه. هغې څهٔ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بیا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړهٔ ؤ نهٔ کړے شو. بیا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکارې. اوس خو د زرکې مخ کښې هم ګوتونه راغلي دي. بیا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زیات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بیا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودهٔ شوې ځان نه خبر نهٔ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.
هم په دغه ورځ مازیګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نهٔ خوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سیلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څهٔ نا څهٔ پېښ شوي دي. سمیتا غرمه ویښه شوې ده اؤ د هېلن په وینا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ایساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بیا هم په مصله ده. سمیتا نور زغم ؤ نهٔ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،
"څهٔ دي؟"
هېڅ ځواب ور نهٔ کړے شو. هغه بیا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوایه!"
دا ځل زرکې خلٔه ؤسپړدله،
"ما له پېنزېب راؤړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،
"کۀ چرې ستا پُرې د زړۀ سُود شي
زما د زړۀ نړۍ دې رنګه شي مئينه!
خُدايه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښُکالو مې واؤرېدنه!"
زرکه پاڅېدله، ټولې يؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شرُنګهار شو.
دين تک
تک دين دين تک
تک تک دين تک تک دين
دين دين تک دين دين تک
تک دين
دين تک
بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بيا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤليدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤليدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شڼنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وينو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سميتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړو؟"

هېلن ته روغتون ور ياد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زړکې سره ټولو نه زيات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زړکې په حقله ښونه اوس هم د سميتا ياده ده اؤ سميتا هسې هم زړۀ کښې د زړکې د پاره ډېره مينه اؤ ډرناوے لري.

"نه! زما زړکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سميتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زړکې کوټه کښې ناستې وې. زړکه باندې خولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر څرېکه ؤوهله اؤ تلوزيون باندې په سوېلې سيمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قيامتونه ښودلې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لســـمه شپېه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خُوړده ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شُخوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدړديږي، کله چې ځُواني خپلو څڼو کښې سُپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سُپين ډکے د مړينې يؤ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوي بدلون ليدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کميلې وادۀ نه غوړېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړيکه نۀ وو. زۀ دا وئيلے شم، چې زرکې دا ليدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړينو خدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لېپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګيرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کميله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټيکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شرنګ وېرې د کميلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکريزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. يوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زياته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ دړزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئيلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کميلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کميله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنيوالي د نيازبين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان غيږه کښې. په دغه شپه ځيرک خان د سميتا غيږ اؤ د مدهوبالا اؤ کميلې يادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې ځيرک خان اؤ زرکه څومره سُپېځلي وو، دغومره کميله هم وه. اوس خو کميله د ځيرک يادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو ورړو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځيرک مينه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځيرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُيوري غوندې وي اؤ دغه سُيوري ته هغه دخپلو ورړو د مينې کاڼے ؤغورځوي اؤ په څپو کښې د کوچنيوالي ځيرک خان ورک شي. کميلې سره د ځيرک يادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کيږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځيرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه اؤ مابتۍ د هغې مخ ليدلو د پاره اديرې ته لاړه، نو ډېرو خُلو ډېر څۀ ؤوې، خو دغه خبرې سيلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند ؤ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نيولے ؤ، کومه تبه چې يوه شپه په ځيرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځيرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې ؤپېژنو، نو تپوس به ئې ؤکړو"، نن د خپل ميرګاټي سر ته ناسته وه. څو شپېو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنۍ ؤزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدای وبخښي، څوک چې به تبې ونيولو، نو هغهٔ به وئيل،

"تاريز څپوتکي باندې تْرمکيا وکړئ اؤ په تندي ئې ورله کېږدئ! دا رنځپوهـ سْتن تومبي، بله لاره نهٔ ورځي".

رنځپوهـ فردوس ته سْتن وْوهله اؤ هغې ورځ نه هغه په دْوارو پښو شل شوے دے. کْوېږدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جينۍ د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شيشړه چې لويه شوه، نو سترګې به ورته بْرېښېدلې. هغه په ريښتيا زيب النساء وه.

فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځيرک سره مخ شي اؤ د هغهٔ په پښو پْرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځيرک لمن څټ ته خېژولې وه اؤ بيا ځيرک ټوله شپه په درشل ويښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه ميتيازې بهيږي اؤ هغه پْرې نهٔ پوهيږي. تر څو به ښکلې ژْوندۍ وي اؤ دغه به وينځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وينځلو ته غاړه کېږدي؟

پېدرګل ته يوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازيګر پورې هلته بوخت وي اؤ د مازيګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اتۍ کښې وي. ښځې په دغه اتۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کهٔ ځان له اتۍ پْرانيزي، نو ډېره ګټه به وکړي. هغهٔ د پاره دغه ښهٔ روزګار دے، خو لږه سا واخلئ! پْرېږدئ چې هغه خو د خپلو وزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادۀ شوې ده. کشر ورارۀ ئې خړپوڅې کوي. هغۀ وادۀ نۀ دے کړے. مور ئې ځو ځايه د پېغلو د مېندو ځلې بوْي کړې،
"خورې! تګ لړ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې يؤ ځل (هغه لړه غلې شي اؤ سترګې ښکته کړي) ښختک ليدلے ؤ. (بيا توندہ شي) مور ئې يم. چې زۀ پوهه شوې نۀ يم، نو نور به پرې څوک پوهيږي".
څه زوروَرې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟
هن! دا ده، چې کۀ چرته په يؤ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.
نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. اېهز د هغۀ وينه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغۀ خپل خاربن د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن يا بنديز منلے نۀ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت ياد ېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ ياد ېدله، کله چې نېمت د هغې سر رِمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،
"بانګ خو ښځو اؤ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"
د نېمت دغه ګيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلي وو،
"څومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه اېښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سړو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پړې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صيب وړومبے رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجیده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک لیدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نیمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قيصې ؤکړې. هغې نیمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنیو هلکانو په جومات کښې وړاني کول اؤ د هغې تړۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پړې پڼې دړبولې. هغې نیمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې تهوقې هغې ته لويه ګناه ښکارېدله اؤ بیا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نیمت تهولو څخه لويه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نیمت ياد شولو، نو په دغه تړڅ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دُولامُلا په ډرون بُرید کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره يؤ عرب هم ؤ. د يؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شینتهغانو د تهولې نړۍ په تلویزنونو د خپل بریالیتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لوڼو، يؤ ځلمي ځوي اؤ د خپلې نږور غیږ کښې تي ته پروت نمسي سره شهید شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګيتهۍ پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپيني ماڼۍ د وياند په خلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وېنا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تۀ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دړې دېرش ځوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښکارو؟"

"سياستمداران خو د يؤ بل ترلو پرانستلو نه نۀ ؤزګارېږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يؤ د "ښځونک" ليکلو باندې ځوک غوږ نۀ ګروي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د ايشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤکرځم اؤ بيا ئې پوټے پوټے ؤشلوم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې".

(کوشليا به نور هم ډېر څۀ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وايه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پُيا وړ ے، نازولے اؤ سُپېځلے د ے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کيږي اؤ په خپله دووسی خو بې وسه زورَور ځان ته پړ کولے نۀ شي (هغه لږه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نيمګړتيا ده، چې زمونږ مېرابان يؤ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تُوان خُدا ے راکړې دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يؤ نېنځک د ے. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يؤ ابړ دي اؤ ټول غُوږونه هغې ته څک دي. د زړکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يؤ نېنځک پټ د ے، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځُوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قبصه اؤربدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوڅے غواړي. دغسې سړ ے وي اؤ که ښځه، هغۀ يا هغې کښې دننه يؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زيږيږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېرابان ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځليږي اؤ د مېرابان د مړينې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نېنځک مړ کړے ؤ، نو مېراباڼ شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ يادوي) هں! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بيا څو شپېو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بيا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه يؤ نېنځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مينه وژني.....

کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زيان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ايرزړي پټوي.....

کوم چې خپلو بې وسيو له د برخې اؤ نصيب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښکالو اؤرېدلې کېږي، نور څۀ نۀ. چپيا چې نوره هم اوږده شي، نو سميتا د زړکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خلۀ نۀ پرانيزي. زړکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وروستۍ رده کېږدي،

"لارې کوڅې اؤ منډۍ پرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي برېدونه، يؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغي باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې شو، چې د نورو د ژوند او سا ارزښت ئې سترګو کښې نه غرېږي. ترهه ګر او پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سینو کښې ځانونه یخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کېږي او اولس وژل کېږي. وړ او پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مُري.

خُدا ے ته پړ مهٔ وایئ!

خپل د ننه نېنځک ؤلټوئ!

د هغهٔ مخ ؤوینئ!

د هغهٔ زړهٔ ؤګورئ!

د هغهٔ پېژند ګلو ورکړئ!

د هغهٔ ځا ے ورکړئ!

د هغهٔ برخه ورکړئ!

کهٔ وژنئ، نو هغه بهٔ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مینه ټرورلې ده.....

کهٔ مُړه کوئ، نو هغه وېره مُړه کړئ، چې ستاسو د هیلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کهٔ پښې رېږدئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې کُرکې له ځا ے ورکړے دے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري او د هغې سترګو نه راڼهٔ، سپین او سپېځلې ښاڅکي ټوئیږي. ټول ښځونک یوه شبېه زرکې ته او بیا یؤ بل ته سترګې ؤځغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مینه ټرورل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هيلې نه هخه شوکول غواړي.....
ما په انا د کُرکې وينزه کوي، خو زۀ نۀ وېرېږم، ځکه چې زۀ مينه د کُرکې نه برياليۍ کړم.....
زۀ هيله د اندېښنې نه زورَوره کړم.....
زۀ به مُرم، خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نُيازبينې پرښتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.
زۀ خُدا ے ته يؤ رنګ کښې هم سُپکې نۀ وېم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....
زۀ نۀ وېرېږم....."
د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلګيو وي اؤ د هغوي سميتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهيږي، خو هغه ژاړي نۀ. داسې ؤبريښي، لکه د مېرابان سا چې يؤ ځل بيا سميتا کښې ؤغونځيږي،
"خُدا ے هر چا د پاره خوږ، مينې نه ډک، نُيازبين، نازولے اؤ پالونکے د ے.....
هغۀ وېرې له شتُون ورکړے نۀ د ے.....
نه زرکې! تۀ به نۀ وېرېږې!
څوک به هم نۀ وېرېږئ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګوانښيږي، زۀ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نُخښته کښې دهٔ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خُپلواکۍ اؤ ځانګړې پيژندګلو خوځښت وده ؤموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سُپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوخارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څۀ سُپرغۍ د اسلام اباد په شڼه قبا لکه د پېغور د تورکي پُرپوتلې اؤ تاريخ به دغه تورکي په ډېرو وينځلو هم نُمانځي نۀ کړے شي. په پوله د وُرانکارو خوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډُرون الوتکو د بُريدونو لاره سمه کړې اؤ وُرانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بُريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په يؤ پاکستان کښې دُرې واکمنۍ دي. يوه د ګېلاني، يوه د کياني اؤ يوه د چودهري. هر يؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. د ېرش دوه د ېرش کلونه اکاهو د عبدالغفار خان غرِ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پيرنګي خبلو ته خپل غوُړونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډُبورنه د کربښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سُپينولو د پاره هيڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شُپيلي کښې دي اؤ د باتۍ په بُوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اکاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خرې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکے يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنټ کښې کښېني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان اؤ واک هم نۀ لري.
د خدائے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خرې اوبۀ رنې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلي دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اندېښنې اؤ خواشيني اوس د هغې دننه لګه د وژونکي رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه.
د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.
"نکورې! زړۀ دې پرې مۀ خوره! ژبه ؤخوځوه!"
مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپېچک سر ترلے دے اؤ د ناستې توان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته ليدلې نهٔ شي. هغه نهٔ رنځپوهـ ته غاړه ږدي او نهٔ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغهٔ لاس کښې نهٔ دي. دغه کور کښې داسې نيمګړتيا نشته، چې څوک به پرې ګوته کيږدي. ششش

"ځيرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اورېدلو سره په بې سا مابتۍ کښې څوځښت راغلو او د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څهٔ وئيل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نهٔ ګوري او مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نهٔ وباسي) بابا د پرځندکاکا په وېنا او د ځيرک په خوښه هغه بوتلے و".

اوس نکوره غلې شوه. هغې وکتل، لکه چې د هغې د سر نه يو دروند پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نېغه ناسته وه. د نکورې او د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اداټه شوې ده. څوک څهٔ هم نهٔ وائي. د ژوند نهويشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زيرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څنو کښې د عزت خان د ږيرې نه ګڼ سپين وېښتهٔ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګيله نهٔ ده کړې، چې هغه خپل کور او وړو له ډېر وخت نهٔ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے و. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبيانې مابتۍ لټون ته زړهٔ ښهٔ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه چې به هغهٔ په درینجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته لیدله. هغه د عزت خان ږیره لړه لړه ټوکېدلې وه اؤ هغهٔ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېشې اغوستن اغوستي وو. عزت خان د سترګو کوټونو کښې خپله دوکبیانه ښارله. یؤ ځل خو قمرو هغهٔ ته اوبهٔ نیولې وې اؤ هغه دغلته ناست نهٔ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکیانې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغهٔ دوکبیانه هغهٔ ته په سینه پرته وه اؤ خپل اومه اننګي ئې د هغهٔ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئیلي وو،

"زما غېږه کهٔ الله ډکه کړې هم نهٔ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مینه ماتیږي. په سا څهٔ باور، خو ما وې، چې کهٔ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ریښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادهٔ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بیا ؤلیدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځیرک خان درک برڅېره کړو.

"د نیمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځیرک خان ځاے پیژني، خو ځیرک خان نهٔ پیژني".

لکه نیمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دربمه میاشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغۀ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ايښې نۀ وه.

"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې څومره زر ورسو، دومره زر به زما ځيرک خان راولئ".

ميرلوس د مور خبره غوږځولې نۀ شي. هغۀ پلار ته وکتل او هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغېژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې وڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځيرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې وکړي.

"هغۀ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کميلې ته وويې او بيا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما وپېژني؟"

د ځيرک د راتلو زيرې سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخليځاے د برګې نه څوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ويونکې په غږ پوهيږي. زياتره برېښنا نۀ وي، هغې اوس د پخليځاے نه دربسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سياست لوبغاړي د نوې لوبې تۀدولو د پاره د سيلۍ څپو ته ناست وو او اوس ئې بيا د پاکستان لاره نيولې ده. د تلوزيون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لاړښودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کيږي. د بمونو چؤدنې او ځانمرګي بريدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو تاکنو د پاره هر چا ځان له لويه ځوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه ځوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو ځوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړۀ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس......... هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه اؤ خوئېنده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امريکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره ځومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غږ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د ځمځونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ ځېره کۀ هر ځومره کرکژنه اؤ بوږنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوږ غلے شوے نۀ ؤ. اوس ټاميان هم راغلي دي. چرته چې وادۀ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټاميان هم وي. ځنې ځايونو کښې خو ټاميانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتۀ د فلميانو غونډې ؤتراشي، ځتوکي ځوړند کړي، واړۀ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پرديو ښاديانو کښې نځيږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځؤنې اؤ هر ګوټ پېر د شهيد د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سيلۍ سره رپيږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمريو يؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږي بوخت دے.

چغمتې د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار څلوېښت کلونه دغه ؤګرځولو اؤ بيا يوه ورځ پخپله هم د خُدا ے د کور په درشل ؤويشتلے شو.

چغمتې د خپل پلار وينه د هغه چا په لاسونو هم ويني، چا چې د دهٔ د پلار د وېنا تر مخه د دهٔ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم ويني، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بيا هم چغمتې لا پرېکړه کړې نهٔ ده، چې د خپل پلار د وينې د پاره د کوم رنګ وينه توي کړي.

"ځيرک خان دلته اوسېږي؟"

د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په ليدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.

"دلته خو به دغه نوم څوک نهٔ اوسيږي".

"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"

هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانهٔ دننه بوتلل. انګڼ کښې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،

"څوک غواړې اؤ څهٔ دي؟"

"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنيوله) د ځيرک خان ترهٔ دے اؤ دا (ميرلوس ته ګوته ؤنيسي)، ځيرک خان د دهٔ ماما دے".

"دلته څوک ځيرک خان نهٔ اوسيږي".

"زما سُخر وئيل، چې دلته د هغهٔ نوم (هغه خبره کښې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځاے نه نېغه پاڅي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زړکې مابتيې يادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتيې اؤ کميله ياد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس ټيټې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زړکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګنې پخپله خو هغه د دې ځلورو د ټوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنيږي؟" (ميرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زيات ياد شوي ماما ليدلو ته لېواله دے)

"چې کله د مېرابان زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بيا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زړکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نيولې کېدله.....

"زړکه اوس پورې د مابتيې اؤ کميلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کبنې د هغې بدرګه کېدلو ته دوې ولې غاړه ایښودلو کبنې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروي سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کبنې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کبنې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غږونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غږونه.

ناڅاپه یؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور ټول زوږونه ځان کبنې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګې خوارۀ شول اؤ دغه لوګې پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګړځ د غږ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کبنې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کبنې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غږونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوږې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګوڼه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کبنې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوږه په اوږه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېراباڼ مخ پيژندلے کېدلو اؤ د زړکي مخ ټول سوزېدلے ؤ. زړکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پيژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځيرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي رېبي، چې ايا هغه لکه د پرځندکاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېتې په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پيرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ ياد شي اؤ نۀ پيژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويګانې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا څابنتونو، شْنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوښيو اؤ د ډاکټرو ښونو اؤ دوايانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کيږي.....

يۀ غږ بل غږ خُوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....

پاڼې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدريږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکريزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، ميرلوس لاس نه نيولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدريږي اؤ خپله مُلا باندې لاس ايښې د ځيرک خان قبر ته ؤګوري (ميرلوس ورسره ؤدريږي، خو مخ را ؤ نهٔ ګرځوي).

هغه په قبر د بلې کړې شوې ډيوې تته تته رڼا ويني.

د خاؤرو لاندې مابتې ته نهٔ ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے اؤ کهٔ د نورو ګنهو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.

د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....

د هغهٔ خپلو اؤ پردو ډېر ژړلي وو.....

خو د هغهٔ مور اؤ پلار هغه ډولې ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولې کښې چې به نيازبينې پرښتې د هغهٔ سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پخلیځاے	کور/دېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ
مُنا	کور/دېره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر
کارږه	د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه يؤ څپق نه لږې پلنې وي اؤ يوې ګوتې نه لږې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. يوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختيو سره کلکه کړې شوې وي اؤ يوه وړه تخته د پورته اړخ نه يؤ نيم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختيو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُورې شوې وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُورې کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښې ښلو د پاره پکارولے کيږي
نڅول	د نڅا (ګډا) فعل
وړانګه	پلوشه/ کرن
توندي	تادي/زر زر
خپسه کښېناستل	په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان ويني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے
اوکر بې ځايه شول	وارخطا کېدل
تېر	غلطي
انځور	تصوير
ورښے	هغه څلورګوټيز څپوټکے چې کوچيني پکښې د سيزنۍ سره ترلے شي
شنشنے	(دا شنشنے دے، خو د کوچنيو په ژبه ليکلے شوے دے) داسې يؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګيټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شڼ شڼ" غږ کوي
ميرګاټے	ميرګاټي يؤ ډول د وړو جينکو لوبه ده، چې څلورو ګيټکو/کاڼو اؤ يؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کيږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ايکي، دوکي، ايشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
ټوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ رښت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګاڼۍ کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤڼے	ګاڼۍ کښې په کړي کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو یؤ نوغے دے
کوړمه	د یؤ سړي ښځه اؤ واړۀ
کښت	پټے
ځیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوتړاپڼه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سْره بیزه	دا هم د یوې سْرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتے	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړۍ	څلور سېره/ پنځۀ کیلو

ب

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پېرزو — په چا سود کول
سُتنوسُتر — داسې ملاسته چې څوک نېغ پراته وي
نا پېګنه — دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول — نسل
اړم — بوخت / مشغول
چیرړې — کپړې / رښت
اوبهٔ ډب شوې — اوبهٔ یؤ ژور ځاے کښې راغونډې دل
څاښتي مال — د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس — اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ
کلی ورکول — واړهٔ خپلو کښې دوښې وائي اؤ چې یؤ له نهٔ ورځي، نو هغه بل نه د دوښې ځواب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بیا وائي، چې پلانکی کلی خوره!/پلانکی کلی واخله!
د نمر سترګه داغل — پخوا وهم باندي اډانه دا یوه عقیده وه، چې کهٔ بارانونه به نهٔ ؤدرېدل، نو د اور یؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندي ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودے شو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلےشوے ؤ، چې ژړې به ؤدرېږي
پېنځه خیرې کول — لکه څنګه چې به پېنځه پاختربېدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړې اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ؤشلوي/خیرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)
درې درې! د وریځ... — دا دلته د قیصې د خوند د پاره لیکلي شوي دي. دا ډول هېڅ باور پکار نهٔ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولیاتي اؤ موسمي اثراتو نتیجه ګڼو
کاندید — امیدوار / Candidate
نینګانې — د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په یؤ لاس کښې ؤ نیولےشول اؤ بیخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کيږي، دا څلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولې شول. کۀ څلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې څلور لوښتې وئيل، کۀ څلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينګانې وئيل، کۀ دوه به پاڅتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئيل اؤ کۀ درې به پاڅتر شوې اؤ يوه سمه، نو دې ته به ئې څپق وئيلو. (پاڅتر= موړه ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې اؤ څپق ښکاره دي، خو نينګانړے به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ متهه ګوته به ئې ؤغځول (څنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځيږي) اؤ هغې سره به ئې د څلورګوتيز لاره وهله. څوک چې به زر ؤرسيدلو، هغه به بريالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. ادې ته کړانچه هم وئيلې شي

میرګاټې — میرګاټې د جينکو لوبه ده. څلور واړۀ کاڼي اؤ يؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکي، دوکي، ايشارت.....) يؤ لاس په زمکه داسې اېښودلے کيږي، چې د متې ګوتې سر اؤ د شاغوتۍ ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتۍ ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلے کيږي اؤ د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاڼي د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننيستلي کيږي. کۀ پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټېټوڼے — پټېټوڼي کښې يؤ دواړه سترګو ته څنګل نيولے د دېوال چنې ته يا ؤنې ته مخ کړي اؤ نور ترې بېلو بېلو ځايونو کښې پټ شي. پټېدونکي چې کله ؤګڼي، چې اوس دېوال يا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپي" غږ ؤکړي. دا ورپسې ورشي. کۀ څوک د وخته ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بريالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي اؤ بيا هغه غل شي، د دېوال يا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

چپاتۍ	چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي
کونتره	کونتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لړه اوچته ؤویشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي
ډینګان	د غل تلې کښې به کوتوال د خپل لاس څنګل کېښودله، پنځۀ واړه ګوتې به ئې يؤ ځاے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د څنګل او متې منځ کښې ټک ورکړو.
شلغاتي	واړۀ دوه ډلې شي. هره يوه ډله د خپل مشر سره ؤځي او په دېوالونو او بليو باندې وړې وړې کربښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کربښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئيلې کيږي. يوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د يؤ بل شلغاتي ؤشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بريالۍ شوه
کوډکۍ	دا خو به وړې وړې خاؤرينې کوډکۍ خاؤرو يا خټو نه روغې شوې. واړۀ هلکان به سرې شول او وړې جلکۍ به ښځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په يؤ ډول د راتلونکي ژوند د کوږمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.
د ګوډا ګوډۍ وادۀ	دا لوبه به وړو جينکو کوله. نېنځکه به کلابوځي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.
لالښنده	ستړے او خواشين
د اپيمانو باغ	وائي چې څو اپيميان وو. يؤ اپيمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. يؤ اپيمي ؤوې، چې هسې نۀ بيا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. درېم راؤدانګل او ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

	زمونږ ښځه شي اؤ شلتالان دي د ګلي ځوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي ځوے ئې ؤوهۀ.
اړنګ دوړنګ	دا هم يوه لوبه وه، چې پير، باچا، وزير اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسيندکو) غوندې د دې هم يؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتړنګ - انار - بګور - پير - وزير - باچا]
بدک	ښځونک / هېجړا
مېراباڼ	ګُرو (د يؤ ځپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له يؤ مېراباڼ ؤټاکي. مېراباڼ د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېراباڼ سره د خپل مور پلار نه زياته مينه کوي) د دې مينې يؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه څنډه ؤکړي، خو مېراباڼ ئې خپل کړي.
ګرځؤنه	چوک
سپيناوے	وضاحت
ارزښت	قيمت / قدر
ايرزړے	د وېرېدونکي زړۀ ښتتن
سؤ اؤ سور کښې	سؤ کښې: څۀ ګټې ته ډېره ساه راښکل سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل
ځاندره	بدن
مېرګي	مېرګي چې انګرېزۍ کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، يؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې يؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.
تهون شوے	نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے
خرک	نخښه / پېلام
ترېدلې	وېرېدلې
پېژند	شناختي کارډ / Identity Card
ناوياته	زړۀ ته ډېر نژدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

ساپوهنه	نفسيات
جيڅ	جام/د اوبو څښکلو لوښے/ څينګړے
رغوے	د لاس تلے
لپړي! دوه دې خړي	دا هم يوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسنې پرېکړې ته يوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د يوې ډلې نه يؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه يوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې يؤ ملګرے هم خپلې شا ته نيولي لاس نه يوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکې ډله بريالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متې ګوته نېغه نيولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د تهوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نيول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نيول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه تهوپک تکړه وي اؤ تهوپک نه غشے تکړه وي
څپوټکے	د ربښت څلورګوټيزه ټوټه / دسترخوان
چړچقې	پړقې / خوشالي څرګندول
برونه	هغه ورۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولې شي
ګا-ما-پا-دا	دا بهيرمې راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غړولےشوے دے
لے	د ساز اهنګ ته وائي
تاپ	د دوکړۍ اهنګ
پاړرېژ	خزان
کلے ورکول	دا به دونه وئېلو کښې وئيلې کېدل، چې کله به يؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې څواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره
ويرندک	ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مونډ	جرړه / ځېله
تور زړۀ	بدنیت
پړڅمن	چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے
مهاجر	خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام تیټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مُلاتړ کوي.
چیره کېدل	د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سرې زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قبصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سرې د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چیرۍ کړي. دغسې ځانګړې پونۍ هم دي، چې هغه په سرې ؤخوړلې شي، نو د هغه بیا نۀ لکیږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.
بُوکه کېدل	د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.
پوهنتون	یونیورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)
هېواد	وطن / خاؤره
اکسلاټر	ایکسلرېټر (accelerator)
ایاتولا	حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

	کښې لیکلې شوې)
زیږه ساړي	زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي اؤ دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)
کشکړپ	ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام
شیوا	په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلې کیږي. د دهٔ د ځاندرې ښې اړخ د سړي اؤ کین اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي اؤ په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ اؤ نڅا درې اړخونو کښې یؤ "اپسرا" (ښځه)، یؤ "ګندروا" (سړے) اؤ یؤ "کپنار" (منځګړے) دے. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي اؤ دې کښې "پوم پْرکْتري" (سړي)، "سْتَري پْرکْتري" (ښځې) اؤ "تیریتیا پْرکْتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولې شوې دې
مشرتابه	مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)
برید	حمله کول
ډبوسکۍ	پېړه/ مونږ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکےنوم پکاروو، چې هغه پېړ اؤ پوست وي اؤ بیا په ځانګړې توګه چې غمبوري ئې غټ وي
خوړده	خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څهٔ مالګه یا بل څهٔ د زیارت یا داسې بل مخؤریز ځاے نه واخستلے شي/د خوړلو توکے
کندم	نیمګړے / نیمه خوا
په ګېډۍ لؤ	د غنمو رېبلو کښې داسې ؤشي، چې کهٔ کروندګر یا بل یؤ وګړے په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغهٔ د پاره شمېر ؤټاکلے شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس اؤ دانې د لؤ کوونکي وي
پچموزه	ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل
شونډه شْنه کېدل	د ځلمیتوب په پؤړۍ پښه ایښودل / بریت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پنګه خزانه / توښه

اغوستن لباس / جامې / ګنډلې رښت

عدوالرحمان دا نوم دې قېصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولې شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې ترلې نۀ دہ، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه بايد ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي

تماس اړيکه / رابطه

روزنه پالنه / پرورش

ګرځنده موبائېل فون

(د ګرځنده) تنۍ د ګرځنده (موبائېل) بټنې

بجازي نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے

توغ درې ګوټيز بېرغ

رنځپوه طبيب / ډاکټر / روغتياپال

شتون وجود (لرل) / پېژندګلو

توپير فرق

سينګلے جيځ / جام / د اوبو څښکلو لوښے

ډولځاے چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئېندود)

قمرو	QAMRO
ښکلي	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
میرګاټې	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقیس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړښپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متهور	MATAWAR
ځاموره ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کمیله	KAMEELA
راپوږۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
څمدوره	SAMDOORA
ځیرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

KHARROO	خړو
PORDALEY	پوردلے
ZEERKO	ځیرکو
PARZAND KAKA	پرځند کاکا
METAREY	مېترے
ABDURRAHMAAN	عبدالرحمان
MOONPAJARA	مونپجره
SEDGULEY	سېدګلے
RAAMAANEY	رامانے
EZAT KHAN	عزت خان
SEDAAMEER KAKA	سېدامیر کاکا
GULEESHAAN	ګلیشان
MEERZAADGAI	میرزادګۍ
DOOLA MOOLA	دولا مُلا
JAMAALEY	جمالے
GHARBAASH KAKA	غرباش کاکا
SHEROON	شېرون
BANDAAREY	بنډارے
GULBAACHAA KAKA	ګلباچاکاکا
ABDUSSUBHAAN	عبدالسبحان
MEERAAJAN	میراجان
SHEESHARRA	شیشړه
NEEMAKAI	نیمکۍ
NAKOORA	نکوره
MADOOBAALA	مدھوبالا
MEENAA KUMAARI	مینه کماري
SAMEENA PEERZAADA	ثمینه پیرزاده
SAMEETA PAATEL	سمیتا پاټېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

MERABAAN	مېرابان
MADOSH	مدهوش
METAR KHAN	مېتر خان
BAHRAAM	بهرام
ZARKA	زرکه
SAMEETA	سمیتا
TAAJO	تاجو
GULPARDAAZ KHAN	ګل پرداز خان
GUL PARI	ګل پري
MEERLOS	میرلوس
SHEMEEN	شېمین
ROSHNI	روښني
RAANI	راني
SAROOD KHAN	سرود خان
POSJEERSHAA	پوسجېرشا
HONEY	هني
AARA	آرا
KOSHELYA	کوشیلیا
MANEER BABA	منیربابا
POJOON BABA	پوجون بابا
KOSTAAN OSTAAZ	کوستان استاذ
TAAZANOOR BABA	تازه نور بابا
PAAYODEEN BABA	پایودین بابا
SHAKOOR OSTAAZ	شکور استاذ
SAABIQ SEB	سابق صېب
SEBWALI BABA	سېدولي بابا
SLAAHODEEN KAKA	صلاح الدین کاکا
AZIZ KAKA	عزیز کاکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

ھیلن	HELAN
نینا	NENAA
نیمت	NEMAT
تیکارا	TEKAARAA
پیدرگل	PEDAR GUL
تینتیس جان	TENTEES JAAN
ایاتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
گولے	GOLEY
پیروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زیب النساء	ZEBUNNISAA
نیمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

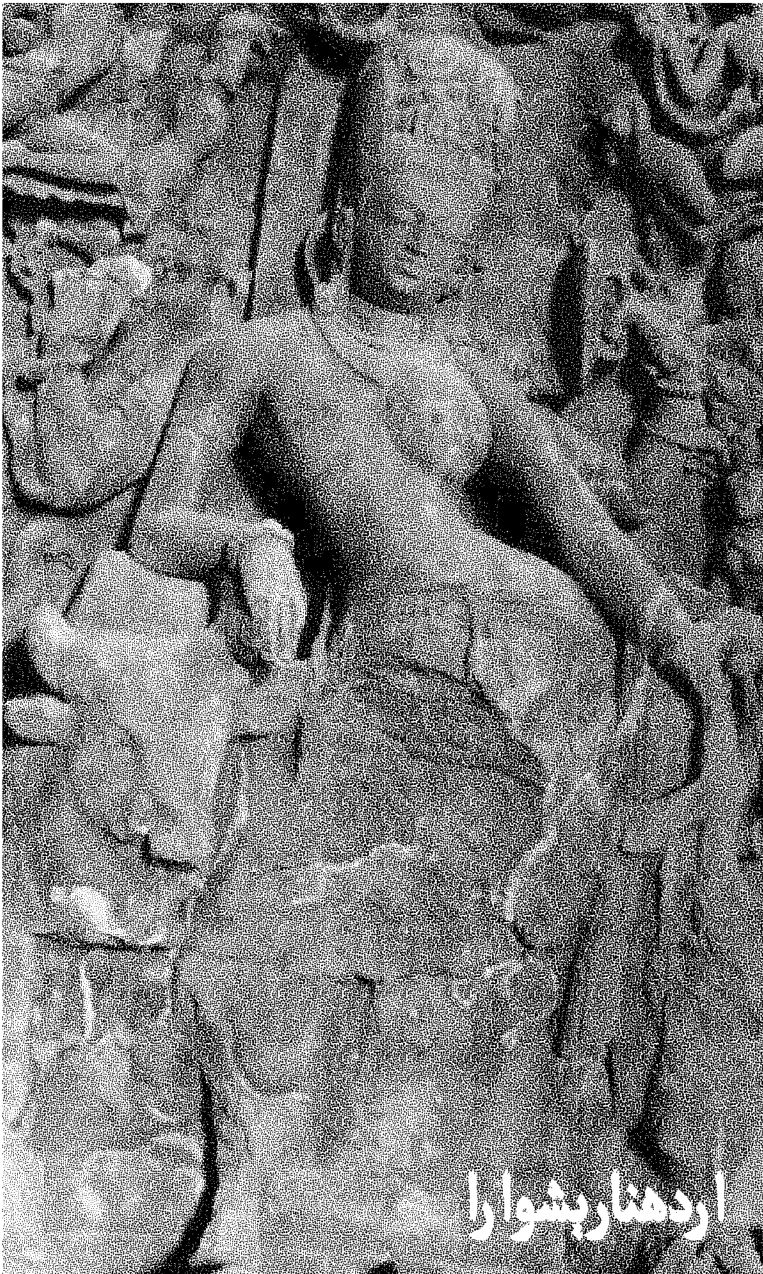

حیات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يوٚ نېنځک
پټ دی. دغه نېنځک د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول
غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي. خو
زهٔ نهٔ وېرېږم
زهٔ مينه د کرکې نه بريالی کنم.....
زهٔ هيله د انديښنې نه زوروره کنم.....
زهٔ به مرم. خو وياړېږم به. زما جنازه کښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مرې ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره کښې
هرکلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولی کښې
چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اؤ
حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library